

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפילות

גליון 224

פרשת פנחס

שנת תשפ"ג לפ"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל
נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

עניני 'בין המצרים'
'וחצות הלילה'
- עם ליקוטי תפלות -
יופיע בעז"ה בגליון מיוחד
בימים הקרובים
שנזכה לבנין ביהמ"ק בתפארתו בב"א

האורה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיזת באור הפרשה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דעתידא
לאתנגליא
לעתיד-לבא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרִשְׁת פְּנַחֵס

וְאִזִּי הִבְעַלְדָּבָר מְשׁוּטֵט וּמְחַפֵּשׂ סְבִיבוֹת
זֶה הָאָדָם, לְבַקֵּשׁ לוֹ מְקוֹם שְׂיֻכָּל
לְהַפְנִיחַ תַּחַת הַמְסָתָר וְהַמְכָסָה לְהַזִּיקוֹ.

אֵךְ תַּכְּפֵּה בְּשִׁמְבִיט עָלָיו, נִסְתַּלַּק וְאִין לוֹ פַח
מִחֲמַת זֶה הַשֵּׁם. אָבֵל בְּשַׁחֲסֵי-שְׁלוֹם
מוֹצֵא מְקוֹם לְכַנֵּס תַּחַת הַמְסָתָר וְהַמְכָסָה,
אִזִּי אֲדַרְבָּא מְקַבֵּל עוֹד הִבְעַלְדָּבָר יוֹתֵר פַּח
מִזֶּה הַשֵּׁם.

וְזֶה בְּחִינַת מַה שְּׂכַתוֹב בְּזִהְרֵי-הַקְּדוּשׁ (פְּנַחֵס
רלז): "שְׂרָאָה פִּינְחָס הַמִּי"ם שֶׁל מוֹת
מְשׁוּטֵט אִז". הֵינּוּ: כִּי הַמִּי"ם, הִיא בְּחִינַת
הַפְּמִ"ד־מִי"ם הַמְשׁוּטֵט סְבִיב סְבִיב בְּנִ"ל.

וְדַע: שֶׁהַשֵּׁם הַנִּ"ל הוּא שֵׁם 'סֵא"ל', וְיוֹצֵא
מִפְּסוּק (תַּהֲלִים לב, ז): "אֵתָה סֵתָר
לִי", מִרְאֵי-תַבּוֹת, וְהַמִּי"ם שֶׁל "מִצֵּר
תַּצְרֵנִי" - הוּא בְּחִינַת הַמִּי"ם הַנִּ"ל, בְּחִינַת
הַפְּמִ"ד־מִי"ם הַמְשׁוּטֵט סְבִיב הַמְכָסָה
וְהַמְסָתָר הַנִּ"ל לְשִׁלֵּט עַל הָאָדָם.

וְאִם חֲסִי-וְשְׁלוֹם מוֹצֵא מְקוֹם לְשִׁלֵּט, אִזִּי
מְקַבֵּל יוֹתֵר פַּח מִזֶּה הַשֵּׁם, כִּי נִצְטָרֵף
הַמִּי"ם לְהַשֵּׁם 'סֵא"ל' הַנִּ"ל, וְנַעֲשֶׂה צְרוּף
שְׁמוֹ 'סֵפֵא"ל'.

עַל-כֵּן צְרִיף לְהַפְסִיק בֵּין תַּבּוֹת "אֵתָה
סֵתָר לִי", לְתַבַּת "מִצֵּר" - כִּדִּי
שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת צְרוּף שְׁמוֹ חֲסִי-וְשְׁלוֹם וְכוּ'.

אָבֵל בְּשִׁמְשִׁמְרִין עֲצָמָן בְּכַח הַשֵּׁם הַנִּ"ל,
אִזִּי הוּא מְכָסָה וּמְסָתָר, בְּחִינַת: "אֵתָה
סֵתָר לִי", וְגַם "מִצֵּר תַּצְרֵנִי" וְתַשְׁמְרֵנִי.

"פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן, הִשִּׁיב אֶת
חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי
בְּתוֹכְכֶם, וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי"
(בַּמִּדְבָּר כה, יא)

"הִשִּׁיב אֶת חֲמַתִּי" - מֵאִי "הִשִּׁיב אֶת חֲמַתִּי"? -
אֶלָּא אֵלִין אֵינּוֹן ג' מְמוּנִים דְּגִיְהֵנָם: מִשְׁחִית, אָף,
וְחִימָה. בְּגִין דְּחִמָּא הֵוָּא 'חִמָּה' דְּהוּא פְּשִׁיט
וְאֵתְמַשְׁף מִשְׁטָרָא דְּיִצְחָק וְכוּ'. דְּכַד חִמָּא הֵוָּא
'חִמָּה', חִמָּא לִיה דְּהוּא נְחִית עַל רִישִׁיהוּן
דְּיִשְׂרָאֵל.

מֵאִי חִמָּא? - חִמָּא מ', אֶת דָּא דְּהוּא טָאם
בְּרִקְעָא, וְדָא הוּא סִימְנָא ד'מִלְאָךְ-הַמְּנוֹת',
דְּבַעֲיָא לְאֵתְבַנְנָהּ בְּאֵת וְא"ו וְאֵת ת'. מַה עֵבֵד
פְּנַחֵס, דְּהוּא מִתְלַבֵּשׁ בִּיצְחָק, פְּדִין נְטִיל הֵוָּא
אֶת מ', וְחִטְף לִיה, וְחִבֵּר לִיה בְּהִדְיָה. בֵּינָן דְּחִמָּא
'מִלְאָךְ-הַמְּנוֹת' דְּפְנַחֵס, חִטְף לִיה לְהֵוָּא מ'
בְּהִדְיָה, מִיַּד תַּב לְאַחֲרָא וְכוּ'.

בְּגִין דְּאוֹת מ', הוּא סִימְנָא מְדַמָּא לְאָדָם-
הִרְאִשׁוֹן, לְמַבְנֵי מוֹת עַל עֲלָמָא, בְּגִין דְּאֵת דָּא
הוּא טָאם עַל רִישִׁיה דְּאָדָם, בְּשִׁעֲתָא דְּכַתִּיב
(בְּרֵאשִׁית ג, ו): "וַתִּקַּח מִפְּרִי־ו", מ' פְּרִי־ו. וְהוּא
מְחַבָּא ו"ת, בְּזִמְנָא דְּכַתִּיב (שִׁם שִׁם, ו-ז):
"וַתֹּאכַל, וַתִּתֵּן, וַתִּפְסַחְחָנָה". פְּדִין אֲתַבְּנֵי מוֹת'
עַל עֲלָמָא.

פְּנַחֵס הוּא חִמִּי לִיה הַשְׁתָּא הֵוָּא אֶת מ', טָאִים
עַל רִישִׁיהוּן דְּיִשְׂרָאֵל. וְהִיאָף חִמָּא לִיה. חִמָּא
דְּיוֹקְנָא דְּמ' פְּתוּחָה, מְלִיָּא דְּמָא. בֵּינָן דְּחִמָּא לִיה,
אָמַר הָא וְדָאִי סִימְנָא ד'מִלְאָךְ-הַמְּנוֹת', מִיַּד חִטְף
לָהּ, אֲדַכְּר עֲלָה שְׁמָא מִפְּרִשְׁת, וְנְחִית לְהֵאִי אֶת
לְגַבְיָהּ וְכוּ'. וְדָא נְטִיל פְּנַחֵס, וְקַם בְּתוֹף מ', וְעַל
דָּא: "וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי".

(זִהַר פְּנַחֵס רלז).

א.

(ח"א ריג)

דַּע: שִׁישׁ שֵׁם, שְׂכַשְׁהַקְּדוּשֵׁי-בְּרוּךְ-הוּא
רוֹצֵה לְהַסְתִּיר הָאָדָם מִן הִבְעַלְדָּבָר,
לְהַצִּילוֹ מִמּוֹת שְׁנַגְזָר עָלָיו - מִסְתִּיר וּמְכַפֵּה
אוֹתוֹ בְּזֶה הַשֵּׁם!

ב.

(ח"א רמא)

בְּשֵׁישׁ דִּינִים, הָיָה מִדַּת־הַדִּין מְכֻלָּה
הָאָדָם חֲסִי־שָׁלוֹם. אָבֵל אֵין לָהּ כַּח
לְכַלּוֹת לְגַמְרֵי וְכוּ'. אָבֵל הָאָדָם יֵשׁ לוֹ כַּח
לְכַלּוֹת לְגַמְרֵי אֶת חֲבֵרוֹ חֲסִי־שָׁלוֹם.

וְעַל־כֵּן בְּשֵׁישׁ דִּינִים עַל אָדָם, וּבֹא אָדָם
אֲחֵר וְחוֹלֵק עֲלָיו, אָזִי מִדַּת־
הַדִּין מְסַתְּלֵק מִמֶּנּוּ, כִּי רוֹצִים יוֹתֵר שְׂיִנְקֵם
בּוֹ הָאָדָם, כִּי יֵשׁ לוֹ כַּח.

עַל־כֵּן מִי שֶׁהוּא צָדִיק גָּדוֹל וּמְשֻׁגָּה
בְּתַקוּן־הָעוֹלָם, הוּא חוֹלֵק
לְפַעֲמִים בְּכוֹנֶה עַל צָדִיק אֶחָד, כִּדִּי לְסַלֵּק
מֵעַלָיו מִדַּת־הַדִּין, כִּי יִסְמְכוּ עָלָיו שֶׁהוּא
יִנְקֵם יוֹתֵר, אָבֵל אַחֲר־כֵּן הוּא עוֹשֶׂה
בְּרַחֲמִים וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה יִסּוּרִים לְאוֹתוֹ הַצָּדִיק.

וְזֶה פֶּרוּשׁ (בַּמִּדְבָּר כ"ה, יא): "פִּינְחָס בֶּן
אֶלְעָזָר וְכוּ', הִשְׁיֵב אֶת חַמְתִּי וְכוּ',
בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם, וְלֹא כִלִּיתִי
וְכוּ'".

הֵינּוּ: שְׂפִינְחָס הִשְׁיֵב אֶת חַמַּת הַשָּׁם,
וְסַלֵּק מִדַּת־הַדִּין מִיִּשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי
שְׂלֻב־שׁ נִקְמָה לְנִקְמָה בָּהֶם, עַל־כֵּן נִסְתַּלְקוּ
הַדִּינִים. וְזֶה מַחְמַת כִּי הַדִּינִים אֵינָם יְכוּלִים
לְכַלּוֹת וְכוּ', וְרוֹצִים יוֹתֵר כְּשֶׁאָדָם רוֹצֶה
לְנַקֵּם.

וְזֶה: "וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּקִנְאָתִי" - הֵינּוּ: שְׂבֻזָּה מוֹדִיעַ לָנוּ
הַתּוֹרָה גָּדֹל הַטּוֹבָה שֶׁעָשָׂה פִּינְחָס לְיִשְׂרָאֵל,
בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלִבְשׁ נִקְמָה
לְנִקְמָה בָּהֶם.

וְהַטַּעַם הוּא: כִּי "וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי" - הֵינּוּ:

שְׂבֻזָּה בְּקִנְאָתִי, בְּמִדַּת־הַדִּין שְׁלִי, אֵינִי מְכַלָּה
אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי מִדַּת־הַדִּין אֵין בָּהּ כַּח
לְכַלּוֹת. אָבֵל הָאָדָם כְּשֶׁנוֹקֵם יֵשׁ לוֹ כַּח
לְכַלּוֹת לְגַמְרֵי חֲסִי־שָׁלוֹם.

עַל־כֵּן עָשָׂה פִּינְחָס טוֹבָה נִפְלְאוּהָ
לְיִשְׂרָאֵל, בְּפֹה שְׂלֻב־שׁ קִנְאוֹ לְנִקְמָה
בָּהֶם - כִּי עַל־יְדֵי־זֶה רִפְתָּה מִיִּשְׂרָאֵל כַּח
הַדִּינִים, בְּחִשְׁבֵּם שְׂפִינְחָס יִנְקֵם בָּהֶם בְּיוֹתֵר.
וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי־זֶה "הִשְׁיֵב פִּינְחָס אֶת
חַמְתִּי" וְסַלֵּק מִדַּת־הַדִּין כִּנְ"ל.

אָבֵל בְּאֶמְתּוֹ: פִּינְחָס בּוֹדֵאֵי הָיָה רַחֲמָן,
וּבּוֹדֵאֵי אַחֲר־כֵּן הִקַּל הַדִּינִים
מֵעַלֵיהֶם.

ג.

(ח"א רעח)

"בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי" (בַּמִּדְבָּר כ"ה, יא) -
בְּחִינַת ה'צָדִיק' שְׂאֵינוֹ מְקַנֵּא
שׁוֹם צָדִיק, לֹא בְּעוֹלָם־הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם־
הַבָּא - רַק אוֹתוֹ לְבַדּוֹ יִתְבָּרַךְ.

ד.

(ח"ב סה)

כְּשֶׁמְקַנְאִין "קִנְאָת ה' צְבָאוֹת" (מְלָכִים ב'
יט, לא; יִשְׁעִיָּה ט, ו; לז, לב) -
נַחֲשֵׁב כְּמוֹ צְדָקָה.

כְּמוֹ שֶׁכָּתְבוּ ה'תּוֹסְפוֹת' עַל מָה שֶׁאָמְרוּ:
רַז"ל (בְּבֵא־בְתָרָא י: עַל מִשְׁלֵי יד, לד):
"צְדָקָה תְּרוֹמֵם גּוֹי, אֵלּוֹ יִשְׂרָאֵל. וְחֶסֶד
לְאֻמִּים חֲטָאת, אֵלּוֹ הָעַפּוֹ"ם, שֶׁכָּל חֶסֶד
שְׂעוֹשִׂין" וְכוּ' [חֲטָא הוּא לְהוֹ, שְׂאֵינָם עוֹשִׂין - אֵלּא
לְהַתְגַּדֵּל בּוֹ; אֵלּא שֶׁתִּמְשֹׁךְ מְלַכּוֹתֵן; אֵלּא לְהַתְיַחֵר בּוֹ; אֵלּא
לְחַרֵּף אוֹתֵנּוּ]. וְהִבִּיאוּ רֵאִיָּה מ'נְבוֹזָרָאדָן'.

וְכָתְבוּ ה'תּוֹסְפוֹת' שָׁם: "וְנְבוֹזָרָאדָן עָשָׂה
אֵז צְדָקָה, שֶׁקִּנְאָ לְהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־

הוא". נמצא: ש"קנאת ה' צבאות" הוא כמו 'צדקה'.

[לקוטי הלכות, ברפת השחר ה, פח (על פי לקוטי מוהר"ן הנ"ל): - בן מבאר בתהלים לענין 'פנחס', כמו שפתיב (תהלים קו, ל): "וישמד פנחס ויפלל", שקנא קנאת ה' צבאות, "ותחשב לו לצדקה" (שם פסוק לא הסמוך). הרי מבאר דברי אדמו"ר ז"ל: "שקנאת ה' צבאות, נחשב לצדקה".]

ה.

(שיחות הר"ן צו)

הש"י עולמות שיש להצדיק, הוא בונה אותם ממחלקת וכו'. פי הצדיק "מטה כלפי חסד" (על פי ראש השנה יז), ודן כל החולקים עליו לכף זכות, שפונתם לשם שמים.

כי לא היה העולם יכול לסבל אור-הצדיק, שגדול מאד לסבלו, וגם מחמת שיש כמה דינים וקטרוגים גדולים על 'הצדיק הגדול האמת' - על כן הם חולקים עליו, ובזה הם משתיקים הדינים והקטרוגים.

כמו שאנו רואים פשיש דין קשה על אדם אחד, ואחד לובש קנאה ואומר: "אני אלה ואנקם ממנו ואעשה בו דין", על ידי זה הוא משתיק ממנו שאר הבעלי דין שמקטרוגים, שלא היה אפשר לו לסבל דיניהם.

נמצא: שזה שהולך לנקם ממנו, עושה לו טובה גדולה מאד, כי בודאי טוב ונוח לו לסבל דינו של זה, שזה אפשר לו לסבלו, מלסבל דיניהם חסד ושלום, שלא היה אפשר לסבלו.

וכמו שמצינו אצל פינחס במעשה זמרי: כי לולא פינחס, היו ישראל חיבין

כליה חסד ושלום. אך מחמת שיצא פינחס וקנא קנאת השם, על ידי זה נשתק הדין מעל ישראל, כמו שפתיב (במדבר כה, יא): "בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי וכו'".

בן זה שחולק על הצדיק ואומר: "אני אעשה לו ואראה לו גבורתי ונקמתי ממנו" - על ידי זה משתיק ממנו שאר הדינים. וגם עושה לו טובה וכו'. ועל ידי זה מעלין אותו מדרגה לדרגה יותר עליונה.

ו.

(לקוטי הלכות, ברפת השחר ה, צג - על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ד, ואת הערבים)

"אתה מרום לעולם ה'" (תהלים צב, ט), ו"ידך על העליונה תמיד" (רש"י שם) - פי כבר היו משה רבנו ופינחס בעולם, שמהם ינקו כל הצדיקים והכשרים האמתיים שבכל דור.

עד אשר גם עתה "בעבודתנו לא עזבנו אלהינו" (עזרא ט, ט), ו"אין דור יתום"

(חגיגה ג, ב; אבות דרבי נתן פי"ה; חיי מוהר"ן קפט), ובכל דור ודור נמצאים בחינת 'מקנאי קנאת ה' צבאות', שהם בחינת 'פינחס' שעמד ויפלל וכו'.

ויש בכל דור ודור אנשי אמת, החסים על נפשם באמת, ואינם רוצים להטעות את עצמן ומסתכלין על אחריתם בכל יום בעין האמת.

עד שהם בבחינת 'מקנאי קנאת ה' צבאות', שמתעוררים מעצמם לעשות עבודת קדושות בשביל האמת מה שלא נצטוו בהם.

וּכְעֵין שְׁאֵמְרוּ ז"ל עַל פִּינְחָס, וְעַל כָּל הַקְּנָאִין (סנהדרין פב.): "שָׂאם בָּא לְשֹׂאֵל, אֵין מוֹרִין לָהֶם", שְׂזָהוּ בְּחִינַת נְדָרִים, בְּחִינַת 'צְדָקָה' וְכוּ'.

וְעַדִּין צְרִיכִין לְבָאֵר בְּזֶה הַרְבֵּה, אַךְ אִי־אֶפְשֶׁר לְבָאֵר הַכֹּל, מִחֲמַת זֶה בְּעֶצְמוֹ שֶׁמְבֹאֵר בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל הַנֶּ"ל: "שָׂאִין מוֹרִין לָהֶם" וְכוּ'. וְהֵבֵן הֵיטֵב.

"הִנְנִי נֹתֵן לּוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. וְהִיְתָה לּוֹ וּלְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית פְּהֻלָּה עוֹלָם" (במדבר כה, יב-יג)

ז.

(ח"א לג, א)

עַל־יְדֵי מָה יִמָּצֵא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעִקּוֹ, עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה הַנִּקְרָאת 'שְׁלוֹם', כְּמָה דְאֵת אָמַר (משלי ג, יז): "וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם". וְעַל־יְדֵי 'צְדִיקִים' שֶׁנִּקְרְאוּ גַם בֵּן 'בְּרִית שְׁלוֹם' (זהר בראשית לג, נח נט: ועוד).

וּמִחֲמַת־זֶה יְכוּל לְאָהֵב אֶת הַשְּׁלוֹם בְּכָל מְקוֹם, הֵן בְּטִיבוֹ וְכוּ', וְיְכוּל לְהִיּוֹת 'שְׁלוֹם' בֵּין יִשְׂרָאֵל, וְלְאָהֵב זֶה אֶת זֶה.

ח.

(ח"א לד, ז-ח)

כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נֹתֵן הַפְּהֻלָּה לְפִינְחָס, אָמַר (במדבר כה, יב): "הִנְנִי נֹתֵן לּוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם" - כִּי הַפְּהֻלָּה הִיא בְּחִינַת 'אֲהָבָה', הוּא 'אֲבֵרָהֶם', שׁוֹרָה בְּמְקוֹם "בְּרִית שְׁלוֹם" (זהר בראשית לג, נח נט: ועוד), הֵינּוּ: "צְדִיק יִסוּד עוֹלָם" (משלי י, כה).

וְעַל־יְדֵי מָה תְּבוֹא לְבְּחִינַת 'אֲהָבָה'? - כְּשֶׁתִּקְבַּל מִן כָּל הַנְּקֻדוֹת - א) הֵן מִנְּהַ וְכוּ'. ב) וְהֵן מִן הַנְּקֻדוֹת שֶׁבְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל. ג) הֵן מִן הַנְּקֻדוֹת הַכְּלָלִיּוֹת.

שְׂשֵׁם אֶצֶל כָּל הַנְּקֻדוֹת, שׁוֹרָה 'אֲהָבָה קְדוֹשָׁה' הַנִּקְרָא 'כְּהֵן', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "הִנְנִי נֹתֵן לּוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם". וְהַנְּקֻדָּה הוּא "בְּרִית שְׁלוֹם", כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּעֵי־חַיִּים (שַׁעַר שְׁבִירַת־הַכְּלָיִים פ"ג): "שֶׁהָאֹר הַחֹסֵד נִשְׂאָר בִּיסוּד דְאֲצִילוֹת".

[לְקוֹטֵי־הַלְכוֹת, נְשִׂיאַת־פְּפִים ה, יג־יד־טו־טז־יז (על־פִי תוֹרָה ח"א לד הַנֶּ"ל), עֲנִין סְמִיכוֹת הַפְּרָשִׁיּוֹת שֶׁבְּפֶרֶשַׁת פְּנַחֵס:

זֶה בְּחִינַת הַסְּמִיכוֹת שֶׁל כָּל הַפְּרָשִׁיּוֹת שֶׁבְּסֹדֵר פִּינְחָס. כִּי 'פִּינְחָס' הַכְּנִיעַ 'קִלְפַת בְּלָעַם', וְעַל־יְדֵי־זֶה זָכָה לְכַהֲנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֹר הָאֲהָבָה הַקְּדוֹשָׁה' שֶׁשׁוֹרָה אֶצֶל הַנְּקֻדָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת "בְּרִית שְׁלוֹם" (זהר בראשית לג, נח נט: ועוד).

וְאֵז נִפְלוּ וְנִתְבַטְּלוּ כָּל הַקְּלָפוֹת וְהַסְּטֵרִין־אֲחֵרֵינִי, שֶׁמִּהֶם 'אֲהָבוֹת־הַנְּפּוּלִין, וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי־זֶה הָיָה לָהֶם כַּח לְכָלוֹת וּלְבַעַר כָּל הַמְּדִינִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שֶׁם תִּכְרַף אַחַר נְתִינַת הַכַּהֲנָה לְפִינְחָס (שם כה, יז): "צְרוּר אֶת הַמְּדִינִים וְהַפִּיתֶם אוֹתָם".

כִּי בּוֹדָאֵי עֵתָה אַחַר שֶׁזָּכָה פִּינְחָס לְכַהֲנָה, שֶׁהוּא 'אֲהָבָה הַקְּדוֹשָׁה', שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְבַטְּלוּ הַקְּלָפוֹת, שֶׁהֵם 'אֲהָבוֹת־הַנְּפּוּלִין, וּבּוֹדָאֵי עֵתָה יְכוּלִין לְהַפּוֹת וּלְבַעַר אֶת הַמְּדִינִים שֶׁהַחֲטִיאֵי אֶת יִשְׂרָאֵל בְּכַח 'בְּלָעַם־הַרְשָׁע', שֶׁהֵם בְּחִינַת הַקְּלָפוֹת הַבָּאִים מִשְׁבְּרֵי־כְלָיִם, שֶׁהֵם 'אֲהָבוֹת־נְפּוּלִין' - כִּי עֵתָה הֵם מִתְבַטְּלִין עַל־יְדֵי 'פִּינְחָס', שֶׁזָּכָה לְאֲהָבָה הַקְּדוֹשָׁה.

וְעַל־כֵּן "הִלֵּךְ פִּינְחָס בְּעֶצְמוֹ אֶל הַמִּלְחָמָה הַזֹּאת, וְהוּא בְּעֶצְמוֹ הִרְגֵּ אֶת בְּלָעַם" (במדבר כה, ז) - כִּי עַקֵּר הַכְּנַעְתֶּם הָיָה עַל־יְדֵי 'פִּינְחָס', שֶׁזָּכָה לְאֲהָבָה־הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַפְּהֻלָּה, כִּנ"ל.

זֶה שֶׁנִּצְטוּוּ תִכְרַף אַחֲרֵי־כֵן (במדבר כו): "לִמְנוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל" - כְּדֵי לְעוֹרֵר כַּח כָּל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִשְׁשִׁים רַבּוּא נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת הַנְּקֻדָּה־טוֹבָה שֶׁיֵּשׁ בְּכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, כְּדֵי לְטַהֵר אוֹתָם מִשְׁמַאת קְלַפַּת

בלעם, שהוא בחינת פגם-הברית. כי "בכל אחד ואחד מישראל יש בו נקדה-טובה" מה שאין בחברו, כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל. ועל-כן הצרכו למנות כל ישראל כל יוצאי צבא, כל היוצא ללחם מלחמות השם בזה העולם, כדי לעורר כח ה'נקדה-טובה' של כל אחד.

וזה שפרש רש"י שם (שם שם, ה): **"החנכי", "שמי מעיד עליהם על תקוה-הברית, כי ה' בראש יו"ד בסוף" -** הינו: שעל-ידי הזכרת שמותם הקדושים, נתעוררה ה'נקדה-טובה' שיש בהם בכל אחד ואחד, שהוא בחינת שמו יתברך, כי היא בחינת החלק אלוה ממעל שיש בכל אחד ואחד וכו'.

וזה שנסמך מיד אחר-כך 'ירשת ארץ ישראל', כמו שכתוב (במדבר כו, ג): "לאלה תחלק הארץ בנחלה במספר שמות" וכו'.

כי 'אור ה'נקדה-הקדושה' נמשכת בכמה בחינות, כפי האדם והמקום והזמן. ובכלליות גני-העולם, עקר ה'נקדה הם 'כלל-ישראל'; ויבין 'כלליות-ישראל', עקר ה'נקדה הוא ה'צדיק-האמת'. וכן במקום - פי גם בבחינת 'מקום' יש 'נקדה-טובה', שהוא 'ארץ-ישראל' וכו'; פי גם בבחינת מקום יש נקדה טובה שהוא 'ארץ-ישראל', ו'בארץ-ישראל בעצמה יש עשר קדשות' (כלים פ"א מ"א), ועקר ה'נקדה הוא 'נקדת אבן-שתייה', שהיא ה'נקדה של ארץ-ישראל, שהיא 'נקדת כל העולם'.

וכן בזמן - פי בכל יום ויום יש בו 'נקדה-טובה', פי "לית יום דלית בו טוב" (זהר נשא כגג). אך ה'נקדה של 'כלל-הזמן' וכו', הוא 'שבת' וכו', 'ראשי-החדשים' ו'ימים-טובים' וכו'; ועקר ה'נקדה של כל השנה וכו', הוא 'יום-כפור' וכו', שבו נכנס ה'כהן-גדול', 'צדיק-הדור', בחינת 'נקדה-הכללית' - למקום ה'אבן-שתייה', 'נקדת-העולם'.

נמצא: שאז נכללו כל ה'נקדות-טובות הכלליות' של ה'צדיק' וה'מקום' וה'זמן', ועל-כן אז הוא 'מחילת וכפרת כל העונות' וכו' - מחמת שאז מאירה עצם ה'נקדה ביותר ויותר, ומאירה ביותר ה'אהבה-הקדושה' ששורה אצל ה'נקדה וכו'.

ועל-כן נסמכה 'ירשת ארץ-ישראל' ב'פרשת פינחס' אחר 'מניו בני ישראל' (במדבר כו) - כי 'ארץ-ישראל' הוא בחינת 'נקדת-המקום', כי שם זוכין שיקבל כל אחד ואחד 'אור-ה'נקדה' שלו, כפי חלקו ב'ארץ-ישראל'. ועל-כן נסמכו זה לזה.

ואחר-כך נסמכה הפרשה של 'משה' - פי 'משה' הוא 'צדיק-הדור', בחינת 'נקדה-הכללית', והוא נתן התורה

ל'ישראל, שהוא בחינת ה'נקדה', והוא היה צריך להכניס את ישראל ל'ארץ-ישראל', ששם נקדת העולם, ושם עקר מקום ה'קדושה לקבל שם 'אור ה'נקדה-הקדושה', שהוא 'אור-התורה' וכו', כי עקר קבלת אור התורה בשלמות הוא ב'ארץ-ישראל'.

ואז היה מתתקן הכל, אבל על-ידי פגם בגני-ישראל, גרמו שגם משה נכשל ב'הפאת-הצור' ב'מי מריבה', שעל-ידי זה נגזר שלא יכנס לארץ.

פי עקר קבלת 'אור-ה'נקדה' הנ"ל, הוא על-ידי 'שלוש'. ועל-כן על-ידי ה'מחלקת והמריבה', בחינת 'מי מריבה', גרמו שגם משה טעה והכה את הצור וכו', ולא דבר בפיו, ועל-ידי-זה נגזר שלא יכנס לארץ ששם המקום לקבל 'אור-ה'נקדה' בשלמות - שעל-ידי-זה גלינו מארצנו וכו'.

ועל-כן בקש משה (במדבר כו, טז): **"יפקד ה' אלקי הרוחת איש על העדה" וכו', ופרש רש"י: "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" -** הינו: שיוכל להאיר ה'נקדה' בלב כל אחד מישראל וכו', פי ה'נקדה' היא בחינת 'רוח אלקים' וכו' - בחינת: "שיודע להלך בנגד רוחו" של כל אחד ואחד, כנ"ל.

ואחר-כך נסמך פרשת הקרבנות של כל ימות השנה, שהם התמידין שבכל יום, ומוספין של שבת ויום-טוב וראשי-הדש - זה בחינת להמשיך ה'נקדה שבכל יום ויום, וכן נקדה הכללית של שבת ויום-טוב, שבשביל-זה באו קרבנות התמידין ומוספין של שבת ויום-טוב, כפי ה'נקדה שצריכין להמשיך באותו היום, פי על-ידי הקרבנות שהקריבו בבית המקדש על-ידי הכהן, המשיכו והאירו 'אור ה'נקדה הקדושה' שעקרה במקום הבית-המקדש, שנמשכת על-ידי הכהן כפי היום וכנ"ל, שעל-ידי-זה מחילת כל העונות וכו', בבחינת (משלי י, יב): "על כל פשעים תכסה אהבה" (כפבאר שם בהתורה).

נמצא: **שכל פרשיות אלו של 'סדר פינחס', סמוכים בסמך נפלא זה לזה -** פי כלם מדברים: להמשיך 'אור-ה'נקדה הקדושה' בכלליות ובפרטיות, כפי האדם והמקום והזמן, שעל-ידי-זה מכניעין כל הקלפות והסטר-אקרא, שהם 'אהבות-הנפולין', שזהו בחינת כל הקרבנות, להכניע 'דוח-הבהמיות, תאות-הבהמיות', 'אהבות-הנפולין' - להכניעם על-ידי ה'כהן', שהוא בחינת 'אהבה-הקדושה' השורה אצל ה'נקדה-הקדושה', שמאירה ב'בית-המקדש' ביותר וכנ"ל - שעל-ידי-זה נתתקן בחינת 'שבירת-כלים', בחינת 'שביר-לוחות', שעל-ידי-זה נתתקן הכל, ועל-ידי-זה תבא הגאולה שלמה במהרה בימינו אמן].

ט.

(ח"א לט)

ה'עֲרֵלָה' הֵם 'שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת', הַמְסַבְּבִים
 ה"בְּרִית שְׁלוֹם" (זהר בראשית לג. נח
 נט: ועוד). וּכְשֶׁמִּשְׁבְּרִין אֶת ה'עֲרֵלָה', אָזִי
 נִתְגַּלָּה "בְּרִית שְׁלוֹם". וּכְשֵׁי ש'שְׁלוֹם'
 לְמִטָּה, יֵשׁ לוֹ 'שְׁלוֹם' לְמַעַל בְּמִרוֹמוֹ.
 וּכְשֵׁי ש'שְׁלוֹם' לְמַעַל, אָזִי נִתְגַּלָּה וְנִתְרַבָּה
 שְׁבַע גְּדוּלֵי בְּעוֹלָם.

שָׂאָר עֲנִינֵי 'פְּנִחָס', נִמְצָאִים בְּסוֹף פְּרֻשַׁת בָּלָק

"חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת הַחֲנֹכִי" (במדבר כו. ה)

הטיל הקדוש-ברוך-הוא שמו עליהם ה"א מצד
 זה ויו"ד מצד זה, לומר: מעיד אני עליהם, שהם
 בני אבותיהם. וזהו שמפרש על-ידי דוד (תהלים
 קכב. ד): "שבטי יה עדות לישראל" – השם הזה
 מעיד עליהם לשבטיהם, לפיכך בכלם בתיב:
 "החנכי", "הפלאי" וכו'. (רש"י; פסיקתא דרב פהנא
 יא.ו; בראשית רבה עט. ז; שיר השירים רבה ד. כה)

י.

(ח"א לו. ו)

הַעִיד עֲלֵיהֶם הַכְּתוּב: "שִׁישְׂרָאֵל נִקְרָאוּ
 שְׁבִטֵי יְהוָה", כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י ז"ל
 עַל הַחֲנוּכִי" (במדבר כו. ה): "שְׁמֵי מַעִיד
 עֲלֵיהֶם". שֵׁם 'יְהוָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מִחִין', כְּמוֹ
 שְׁמוּבָא (שיר השירים רבה ד. כה; פסיקתא דרב פהנא
 יא. ו): "שֶׁהַעֲבוּ"ם הָיוּ אוֹמְרִים: אִם בְּגוֹפִם
 הָיוּ מוֹשְׁלִים וְכוּ' [כְּלִישׁוֹן בְּנִשְׁוֹתֵיהֶם], לְפִיכָךְ
 הַעִיד הַכְּתוּב עֲלֵיהֶם" וְכוּ'.

וְזֶה הוּא (זהר משפטים קי:): "סְלוּקָא דִּיסוּדָא
 עַד אָבָא וְאָמָא" – הֵינּוּ: בְּחִינַת: "שְׁמֵי
 מַעִיד עֲלֵיהֶם".

"לֹאֵלֶּה תַחֲלַק הָאָרֶץ" (במדבר כו. נג)

יא.

(ספר המדות, הקדמה)

'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' הִיא קוֹמָה שְׁלֵמָה,
 וְ'חֲלֻקַּת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'
 הִיא כְּפִי קוֹמַת אָדָם. הֵינּוּ: שְׁחֻלְקָה וְגִבּוּל זֶה
 הוּא בְּחִינַת 'רֵאשׁ', וְחֻלְקָה וְגִבּוּל זֶה הוּא בְּחִינַת
 יָד יְמִינִי, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה כָּל ה'שְׁנַיִם־עָשָׂר
 גְּבוּלִים שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּתְחַלְקָה
 לְשִׁבְטִים, שֶׁכֻּלָּם הֵם כְּפִי 'חֻלְקֵי קוֹמַת
 אָדָם', כְּמוֹבָא מְזָה בְּסִפְרֵים (עֲצֵי־חַיִּים, שַׁעַר מִג
 פ"א).

יב.

(ח"א כ. בסוף)

"תִּקְוֹנָא תְּשִׁיעָא: רַבְרַבִּין וְזַעֲרִין נְחִתִּין
 בְּשִׁקּוּלָא" (זהר תרומה קעז: פִּרְקָא
 תְּלִיתָא דְסִפְרָא דְצְנִיעוּתָא) – הֵינּוּ: בְּחִינַת 'אֶרֶץ־
 יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּחְלָקָה לְשִׁבְטִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת
 (תהלים קד, כה): "חִיּוֹת קִטְנוֹת עִם גְּדֻלוֹת".

"אִישׁ פִּי יָמוּת וּבֶן אֵין לוֹ, וְהַעֲבַרְתֶּם

אֶת נַחֲלָתוֹ לְבֵתוֹ" (במדבר כז. ח)

– עֲנִינֵי 'נַחֲלָה וִירוּשָׁה' –

יג.

(ח"א לז. ז)

"יִבְחַר לָנוּ אֶת נַחֲלָתֵנוּ" (תהלים מז. ה), זֶה
 בְּחִינַת 'מִשָּׁה' וְכוּ', כְּמֵאֵמֶר חַז"ל
 (זבחים קיט:): "רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, 'נַחֲלָה'
 (דְּבָרִים יב, ט), זֶה שִׁילָה". "שִׁילָה, דָּא מִשָּׁה"
 (זהר בראשית כה: תקוני־זהר מג. ועוד).

וְזֶה בְּחִינַת (סְנֵהֲדִין כ:): "וְלִבְנוֹת לָהֶם בֵּית-הַבְּחִירָה" - זֶה בְּחִינַת 'מִשָּׁה', "בְּחִינַת דַּעַת" (זֶהוּ פְּקוּדֵי רַכֵּא), כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (בְּרַכּוֹת לג): "מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת, בָּאֵלוֹ נִבְּנָה בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו". וְזֶה בְּחִינַת: "יִבְחַר לָנוּ אֵת נַחֲלָתָנוּ".

י.ד.

(ח"א נט, ה - על-פי 'קצור לקוטי-מוהר"ן')

[ענין 'נחלת אבות' - לגני גרים, ולקרב נפשות להשם-יתברך]

עַל-יְדֵי שֶׁמְקַרְב נַפְשׁוֹת לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי 'הַתְּבוּדוֹת' שֶׁמִּתְבוּדָד וּמְשִׁיחַ בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנֵו וְשׁוֹפֵט וְדָן אֶת-עַצְמוֹ עַל כָּל מַה שֶּׁעָשָׂה - זֹכָה לְשִׁמְרַת-שִׁבְתּוֹ, שֶׁהוּא 'בְּטוֹל הָרַע וְהַקְּלָפוֹת'.

וְעַלֵּיו אָמַר הַנְּבִיא: "וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבַחֹמֹתַי, יָד וְשֵׁם טוֹב מִבָּנִים וּמִבָּנוֹת" (ישעיה נה, ה).

"יָד" - הֵינּוּ: שִׁיחִיָּה לוֹ פֶּחַ לְהַעֲמִיד 'תְּלַמִּידִים', וְלְהַמְשִׁיךְ בָּהֶם "רוּחַ חֲכָמָה" (דְּבָרִים לד, ט).

"וְשֵׁם" - הֵינּוּ: שִׁיזְכָּה לְשֵׁם טוֹב, שֶׁכָּל הַנְּפֹשׁוֹת יִתְאוּוּ תְּאוּוּהָ לְהַכֵּל בְּנַפְשׁוֹ וְשִׁמוֹ וְכוּ'.

וְלְשֵׁם' הַזֶּה יִזְכּוּ, מִחֲמַת בְּחִינַת 'חֹמָה', בְּחִינַת 'מְאָרִיךְ אֶף', שֶׁיִּכְבֹּשׁ כְּעֶסוֹ. וְעֲשִׂירוֹת' וְכַבִּישַׁת כְּעֶס' בְּחִינָה אַחַת, וְנִקְרָאִים 'חֹמָה' וְכוּ' (ענין בַּבְּנִים).

וְזֶה פְּרוּשׁ: (מְשַׁלֵּי יט, יד): "בֵּית וְהוֹן נַחֲלַת אָבוֹת". "בֵּית וְהוֹן" - זֶה בְּחִינַת (הַפְּסוּק הַג' ל): "בְּבֵיתִי וּבַחֹמֹתַי" וְכוּ'.

וּכְשֶׁשׁוֹמֵר עַצְמוֹ מִכְּעֶס, וּמַגְדִּיל הַחֹמָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת' - בְּזֶה מַגְדִּיל נַפְשׁוֹ וְשִׁמוֹ וְכוּ'.

זֶה הַפֶּחַ [לְקַרְב נַפְשׁוֹת לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וּמִשְׁפֹּט' וְהַתְּבוּדוֹת' וְשִׁמְרַת-שִׁבְתּוֹ, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִצּוֹל מִכְּעֶס' וְזֹכָה לְעֲשִׂירוֹת-דְּקֻדְשָׁה, וּמַגְדִּיל נַפְשׁוֹ וְשִׁמוֹ] - מְקַבֵּל מֵאֲבוֹת, שֶׁ"הָאֲבוֹת' הָיוּ מְגִיְרִים גֵּרִים" וְכוּ'.

(אֲבָרָהִם: בְּרֵאשִׁית יב, ה; בְּרֵאשִׁית-רַבָּה לט, יד. יִצְחָק: בְּרֵאשִׁית-רַבָּה פד, ד. יַעֲקֹב: בְּרֵאשִׁית לה, ב; בְּרֵאשִׁית-רַבָּה פד, ד).

טו.

(ח"א ס, ד)

'יִרְאֵת הַבֵּן' שֶׁהוּא "מוֹרָא אָב וְאִם" (ויקרא יט, ג), צָרִיךְ לְהַמְשִׁיכָהּ בְּבְחִינַת 'נַחֲלַת אָבוֹת', בְּחִינַת (מְשַׁלֵּי יט, יד): "בֵּית וְהוֹן נַחֲלַת אָבוֹת".

וְצָרִיךְ שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט הַיִּרְאָה' עַל כָּל 'חֶלְקֵי עֲשִׂירוֹת', שֶׁהֵם 'נַחֲלַת אָבוֹת'. דִּהְיֵנוּ בְּחִינַת 'שְׁלֹשׁ קוּיִן', בְּחִינַת (בְּבֵא-מִצִּיעָא מ.ב): "לְעוֹלָם יִשְׁלַשׁ אָדָם מְעוֹתָיו, שְׁלִישׁ בְּפֶרֶק מְטִיא, וְשְׁלִישׁ בְּקַרְקַע, וְשְׁלִישׁ בְּיָדוֹ". וְכוּ'.

טז.

(ח"א סט)

כָּל אָדָם וְאָדָם כַּאֲשֶׁר הוּא בָּא לְעוֹלָם, הוּא בָּא עִם בְּתִזְוֹגוֹ הַמְּיַחֲדֵת לוֹ, וְעִם סְכוּם מְמוֹן הַקְּצוּב לוֹ, שִׁיחִיָּה לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְכַמָּה 'פְּרוֹת', הֵינּוּ 'בָּנִים', שִׁיחִיו לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם.

וְהֵם בְּחִינַת 'אֵילָן' וְעֲנָפִים' ו'פְּרוֹת' - הֵינּוּ: שֶׁ'אוֹרֵי-נִפְשָׁה' הוּא בְּחִינַת 'עֵקֶר הָאֵילָן'. שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצְאִים וּמִתְפַּשְּׁטִים 'עֲנָפִים', הֵינּוּ: הַתְּנוּצָצוֹת וְהַתְּפֹשְׁטוֹת 'אוֹרָה', הֵינּוּ בְּחִינַת הַמְּמוֹן' - הוּא בְּחִינַת 'עֲנָפִים שֶׁל הָאֵילָן'. וְעַל הָעֲנָפִים' אֵלּוֹ גְּדִלִים הַפְּרוֹת, הֵינּוּ הַבָּנִים'.

נמצא: כשאחד גוזל מחברו 'ממון', הוא גוזל ונוטל ממנו 'ענפים של האילן' שלו, הינו: התנוצצות 'אור-נפשה', שממש ה'ממון' כנ"ל.

על-כן על-ידי-זה הוא גוזל ונוטל ממנו 'נפש בניו ובנותיו' שתלויים וגדלים ויונקים מ'אור הענף' הזה, כי הם הם ה'פרות' הגדלים על ה'ענפים' אלו, וכשנוטל ה'ענף' נוטל ה'פרות'.

וזה סוד שאמרו רז"ל (בבא-קמא קיט): "הגוזל את חברו, כאלו גוזל ממנו נפש בניו ובנותיו".

וזה בחינת 'ירשה' ששייך לבנים - כי כשה'פרות' יוצאין, לפעמים עדין צריכים ל'ענפיהם' לינק מהם. ועל כן כשנפטר, ואינם יכולים לינק עוד, כי נפסק 'הנקת האילן', על-כן הם מקבלים ויורשים ה'ממון' השייך להם, להשלים 'אורם', והיא מקבלת השאר מה שראוי לה ל'אורה' - וזה בחינת ה'פתחה' שנוטלת.

ולפעמים אין צריכין הבנים לקבל עוד 'אור' מה'ענפים', ואף-על-פי-כן נוטלים 'ירשה' - זהו מבחינה אחרת. כי כשהבנים יוצאים לעולם, יוצא תכף עמהם 'בת-זוגם', ו'ממונם', ו'בניהם' - הינו: ה'אילן', וה'ענפים', וה'פרות', והאב מקבץ אורם.

ועל-כן אפשר שיהיה גם-כן לאב ממון בשביל בניו, על-ידי שמקבץ חלקי אור שלהם.

ועל-כן לפעמים הם נוטלים 'ירשה', אף שאינם צריכים לאמן לקבל אור

מענפיה, אבל הם נוטלים ממון שלהם, שקבץ אביהם על-ידם מחלקי אור שלהם.

ובאמת לא היה ראוי לחלק הירשה בשוה, כי בודאי אינו שוה חלקי אורם. אבל אי-אפשר למסד משפט זה לבית-דין שלמטה, כי אין יודע חלוקים אלו, כי-אם היודע תעלומות, והוא באמת מסדר אחר-כך פראוי, ונוטל מזה ונותן לזה.

ז.

(ח"א קג)

איתא בגמרא (סנהדרין דף צא:): "כל המזנע הלכה מפיו תלמיד, כאלו גוזלו מנחלת אבות, שנאמר (דברים לג, ד): 'תורה צוה לנו משה מורשה' וכו'".

וכיון שראה משה, שבני ראובן ובני גד מניאין לב בני-ישראל מנחלת אבותם - בשביל-זה קרא להם: "תרבות אנשים הטאים" (במדבר לב, יד), ותרגם אוגנקלוס: "תלמידי גבריא חיביא". הדבר הזה קבלתם מרבניכם, שרבעם גזל מכם 'הלכות', ו'הלכות' הם 'נחלת אבות' כנ"ל. ועתה גם אתם הולכים בדרכי אבותיכם, ורצונכם לגזל מישראל 'נחלת אבותם'.

ח.

(ח"ב עא)

"אף נחלת שפרה עלי" (תהלים טז, ו). "נחלת" - זה בחינת 'יעקב', בחינת (דברים לב, ט): "יעקב חבל נחלתו".

ט.

(ח"ב לז)

דרך העולם: שכל עבודתם הוא, פדי להשאיר ירשה לבניו וכו'. אבל הממון של תאות עולם-הזה, הוא מותרות,

שנשאר מן האדם מותרות, אחר שפלא תאותו בעולם הזה, וה'מותרות' אחר כל תאוותיו, הוא ה'ממון' שנשאר אחריו.

גם הפנים שאינם נולדים בקדשה, הם גם כן 'מותרות' ממש, כי הם באים מ'מותרות', ו'סרחון', ו'עכירת-המח' שיוצא לחוץ, ומזה נתהוו ה'פנים' וכו'.

ומי שמניח פנים פאלו, הוא גנאי ובזיון, כי הם בחינות 'מותרות' ו'טנוף', על-כן הוא רוצה לכפות אותם וליפות אותם עם ה'ממון', שהוא גם כן 'מותרות' גמור, שנשאר אחר כל התאוות. וזהו ה'ירשה' שמשאר להם אחר מותו, נמצא שמכסה בטנוף על טנוף.

וזהו (תהלים יז, יד): "ישבעו בנים" - שה'שביעה' שלהם הוא 'בנים', שבשבילם הם מבלים את ימיהם. "והניחו יתרם לעולליהם" - שמכסים ב'מותרות' על ה'עוללים', שהם גם כן בחינות 'מותרות' כנ"ל - הינו: ה'ירשה' שמניחים לבנים, שבשביל-זה מבלים ימיהם.

אבל אני - אין בוחר לעצמי כ"אם לזכות "לחזות בנעם ה'". וזהו (שם שם, טז): "אני בצדק אחזה פניך" - שדוד המלך עליו-השלוה אמר: שבחר לו רק לזכות בצדקות שלו, לחזות פני השם ולהפיר הבורא-יתברך. וגם הפנים שהוא חפץ להשאיר - פונתו רק בשבילו יתברך, כדי להשלים כפיכול "צלם דמות תבניתו" (ברכת שבע-ברכות), כי ה'פנים-דקדשה' הם גבוהים מאד וכו'.

וגם מי שבוחר בעולם-הבא, ורוצה להשאיר זכותו לבניו - גם זה בחינת "ישבעו בנים" וכו'. ועם-כל-זה טוב מאד אפלו מי שעובד בשביל 'עולם-הבא'. וגם טוב להשאיר זכותו לבניו, כמוכא: "שאיך לאדם לקבל כל שכרו, רק ישאיר מזכותו לבניו אחריו".

רק שהצדיקים השלמים אוהבי-השם באמת, כגון דוד וכו' וכו', אין בוחרים בכל-זה כלל, ואין רוצים לא בעולם-הזה, ולא בעולם-הבא, ולא להשאיר זכותם וצדקתם לבניהם, רק למלאות רצונו יתברך וכנ"ל.

ג.

(ח"ב עב)

"כל המענג את השבת, נותנין לו נחלה בלי מצרים" (שבת קיח). הינו: 'בלי גבול', כי 'ענג שבת' שהוא 'מעין עולם-הבא', הוא בחינת 'בלתי גבול'.

גא.

(שיחות-הר"ן ריז)

עקר הידיעה ממנו יתברך, כבר הודיעו לנו אבותינו הקדושים וכו', והניחו לנו ירשה טובה כזאת. ואנחנו מחיבים לקבל הירשה הטובה הזאת בשמחה גדולה, כמו שכתוב (תפלת שחרית): "אשרינו מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, ומה יפה ירשתנו" (מתפלת שחרית) וכו'.

רק הפסוקים מזהירים אותנו: לקח הידיעה הקדושה הזאת במחנה, ולהמשיכה ולקשרה בלבנו היטב תמיד בכל עת, "למען תהיה יראתו על פנינו לבלתי נחטא" וכו'.

כב.

(ספר-המדות, עניני 'נחלה וירשה')

[א] כל השורה תבואתו של חברו, אינו מניח בן לירשו (בנים ח"א לא).

[ב] לעולם יחזיק אדם בנחלת אבותיו, ואל ימכר ואל יחליף אותם (ממון עט).

[ג] מי שסחורותיו ונחלותיו מפזרים ואינם במקום אחד, לפעמים נצול על-ידייהן מקריעה על מתו (ממון ח"ב כח).

[ד] המונע הלכה מתלמידו, כאלו גוזלו מנחלת אבותיו, ואפלו עברין שבמעי אמן מקללין אותו ומנקבין אותו בכבדה. ואם למדו, זוכה לברכות כיוסף, וזוכה ומלמדה לעולם-הבא (צדיק ט).

[ה] מי שמתודה על עוונותיו, יזכה שלא יצטרך למכור מנחלת אבותיו (תשובה טט).

כג.

(עלים-לתרופה, ד ויצא תקצו)

ליבע קינדער! געלויבט איז השם-יתברך איך האב אייך שוין געגעבן א גוטע ירושה' אויף אייביג. קיין עשר אין דער וועלט, קען אזוי א 'ירושה' נישט לאזן, מיר האבן זיך ברוך-השם גארנישט צו שעמן.

[בני האהובים! ברוך-השם כבר נתתי לכם ירושה טובה לעולם. שום עשיר שבעולם, לא יכול להשאיר 'ירושה' כזה. אין לנו ברוך-השם במה להתבייש].

ועין עוד בלקוטי-הלכות 'הלכות נחלות'

"יפקד ה' וכו' איש על העדה וכו'. ואשר יוציאם ואשר יביאם, ולא תהיה עדת ה' בצאן אשר אין להם רעה וכו'. קח לך וכו' איש אשר רוח בו וכו'" (במדבר כז, טז-יז-יח)

כד.

(ח"א ח, ביח)

עקר ה'רוח-חיים', מקבלין מהצדיק והרב שבדור, פי עקר 'רוח-חיים' הוא בהתורה וכו'. וכשהוא מקשר להצדיק והרב שבדור, כשהוא מתאנח ומאריך רוחה, ממשיך 'רוח-חיים' מהצדיק-שבדור שהוא דבוק בהתורה, אשר שם ה'רוח'.

וז'הו שנקרא הצדיק (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו", "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" (רש"י; במדבר-רבה כא, טו) - פי הצדיק ממשיך ומשלים ה'רוח-חיים' של כל אחד ואחד.

וז'ה פרוש (בבא-בבא ע"ד): "אמר רבה בר בר חנה וכו', ועיל טיעא תותה ברבה" [ונכנס סוחר אחד תחת ברב] - הינו: ה'צדיק', שנקרא 'טיעא', כמו שפרש רש"י בכל מקום: "סוחר ישמעאל", ו'סוחר' הוא בחינת ה'רוח', כמו שכתוב (קהלת א, ו): "סובב סבב הולך הרוח". והינו הצדיק שמקבל הרוח מהקדשה.

וז'הו: "סוחר ישמעאל" - על-שם (בראשית טז, יא): "פי שמע ה' אל עניך", פי הצדיק שומע כל האנחות של הדבקים בו, "פי ממנו תוצאות חיים" (משלי ד, כג) לכל-אחד, פי הוא "איש אשר רוח בו" כנ"ל.

"וזקיף רמחא" [ורמחו זקוף בידו] - 'רומח' הוא בחינת 'רוח מ"ם' (עין דהר פנחס רלז). וכו', בחינת (בראשית א, ב): "ורוח אלקים מרחפת על פני המים", הינו: התורה

שנתנה לארבעים יום, ששם ה'רוח-חיים'
וכו'.

כה.

(ח"א,י,ה"ט)

העצה היעוצה לבטל ה'נבואה', שהיא
ה'עבודה-זרה' - העקר הוא על-
ידי 'התקרבות לצדיקים' וכו', ו'צדיק' הוא
בחינת 'רוחא', כמו שכתוב (במדבר כג, יח):
"איש אשר רוח בו". ועל-ידו נכנע רוח
גבוה, "אל אחר" (שמות לד, יד), 'כפירות',
ונעשה מ'אחר', 'אחד', כי הוא "קוצא דאות
ד" (תקוני-זוהר נה: וכו').

זוה פרוש (בבא-בבא ע"ד): "אמר רבה בר בר
חנה וכו', ואנחה ברישה דרמחא"
[והניחה בראש הרמח].

"רמח" (ויקח רמח בידו. במדבר כה, ז) - "דא
רוח מ"ם" (זהר פנחס רלז.) וכו'. כי
"המ"ם היא ארבע רוחות" (זהר שם), בחינת
"רוח הצדיק דנשב בידיו ורגליו" (תקוני-זוהר
נג.).

ו'ראש הרמח' - הוא ה'צדיק', "כי מפנו
תוצאות הרוח" (לשון הפסוק במשלי ד,
כג - עין ח"א תורה ח - מובא לעיל), כמו שכתוב:
"איש אשר רוח בו" כנ"ל.

כו.

(ח"א כט, ב)

להקים ולרומם את ה'דעת', הוא על-ידי
ש'בח-הצדיקים'. כשמשבחין
ומפארין הצדיקים, נתרומם ה'דעת'.

בבחינת (דברים לב, יא): "כנשר יעיר קנו".
"נשרא - דא רוחא" (תקוני-זוהר נג.),
דא בחינת 'צדיק', בבחינת (במדבר כג, יח):
"איש אשר רוח בו".

"יעיר קנו" - שהוא מעורר ה'מחין'
מתרדמותן, מבחינת 'מחין-
דקטנות', מבחינת 'שנה' וכו'.

כז.

(ח"ב,ח,ח)

צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי 'מנהיג-
אמתי', להתקרב אליו. פי כל
מנהיג ומנהיג יש לו בחינת 'רוח-נבואה'. וגם
עכשו שבטלה ה'נבואה', בהכרח שיהיה
לה'מנהיג' בחינת: "רוח אחרת" (במדבר יד,
כד), מה שאין נמצא בשאר ההמון, שעל-ידי-
זה זכה להיות 'מנהיג'.

אך באמת כל מנהיג ומנהיג של ישראל,
יש לו בחינת "רוח אחרת" (במדבר יד,
כד), כי הוא בחינת: "איש אשר רוח בו, אשר
יוציאם ואשר יביאם" (במדבר כג, יזיח), פי
המנהיג המוציא והמביא את ישראל, בודאי
יש לו בחינת "רוח אחרת", אשר מחמת-זה
נעשה הוא דיקא 'מנהיג' לישראל.

זוה ה"רוח אחרת" - הוא בחינת 'רוח-
הקדש', 'רוח-נבואה'. אף-על-פי
שעכשו אין נמצא 'רוח-נבואה', 'רוח-
הקדש' ממש - אף-על-פי-כן בודאי יש לו
בחינת "רוח אחרת", הנמשך מן הקדשה,
מה שאין נמצא בשאר ההמון.

אף-על-פי שאינו 'רוח-הקדש' ממש
לידע עתידות - אף-על-פי-כן
הוא בבחינת 'רוח-הקדש', 'רוח-נבואה'.

ועל-ידי בחינת ה'רוח-הקדש' שיש
לה'מנהיג-האמתי' - על-ידי-זה
כל המתקרבים אליו נתחזק ונתתקן אצלם
ה'אמונה האמתיות דקדשה', ונתתקן
ונתברר בחינת ה'מדמה', וזוכין ל'אמונה
ישרה דקדשה' וכו'.

וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מְאֹד מֵהַשָּׁם יִתְבַּרְךָ:
 "שִׁיזְכָּה לְהִתְקַרֵּב לְמִנְהִיג אֱמֹתַי!"
 - בְּדֵי שִׁיזְכָּה לְאַמוּנָה-אֱמֹתִיּוֹת בְּשִׁלְמוֹת.

ה'רְגֵלִינִי שְׂרַחֲוֻקִים מִה'פֹּחַ, אֲפִי-עַל-פִּי-כֹן
 גַּם הֵם יוּכְלוּ לְהַשְׁיֵג וּלְדַעַת ה'תְּכַלִּית, עַל-
 יְדֵי כָּל דָּבָר וְדָבָר שֶׁבָרָא בְּעוֹלָם הַשָּׁפֵל הַזֶּה.

כח.
 (ח"ב ט)
 'מִנְהִיגֵי-הַדּוֹר' - הֵם בְּחִינַת 'רוּחַ', כְּמוֹ
 שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר כז, יח):
 "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׁיזְדַּע לְהִלְךְ נֶגֶד
 רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד" (רש"י; בַּמִּדְבָּר-רַבָּה כא, טו).
 וְיִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת 'לֵבָא', כִּי 'יִשְׂרָאֵל הֵם
 לֵבָא דְכָל עַלְמָא" (זֵהר פִּנְחָס רכא:).

וְרֵאיוֹי לָנוּ לֹאמַר זֹאת בְּבִכְיָה, בְּדַמְעוֹת
 שְׁלִישׁ, לְבָבוֹת וּלְהַתְגַּעְגַּע לְבַקֵּשׁ
 וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ: "מְתֵי נִזְכָּה לָזֶה,
 שִׁיְהִיָּה לָנוּ זֶה ה'דַּעַת, שֶׁנוּכַל לְדַעַת
 וּלְהַפִּיר הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ מִכָּל דָּבָר שֶׁל זֶה
 הַעוֹלָם בְּפִרְטֵי פִרְטֵיּוֹת, עַד הַתְּכַלִּית".

וְצָרִיכִין 'מִנְהִיגֵי-הַדּוֹר', לְנָשֵׁב בְּבִחִינַת
 'רוּחַם', עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
 שֶׁהֵם "לֵבָא דְעַלְמָא", לְנַפַּח מֵהֶם
 ה'עֲפֻרוֹרִיּוֹת, דְּהֵינּוּ 'מְרֵה-שְׁחוּרָה' שֶׁנוּפֵל
 עֲלֵיהֶם, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה אֵינּוּ יְכוּל ה'אִישׁ-
 הַיִּשְׂרָאֵלִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'לֵב', לְדַלֵּק וּלְבַעַר
 לְהַשָּׁם יִתְבַּרְךָ וְכו'.

וּכְפִי הַמְדַרְגָּה פְּחוּתָה שֶׁלָּנוּ עִתָּה, וּכְלָנוּ
 אֵין פְּנִינּוּ יְפוֹת כָּלֵל, אָנוּ צָרִיכִין
 שִׁירַחַם עָלֵינוּ הַשָּׁם יִתְבַּרְךָ, לְתַן לָנוּ 'מִנְהִיג',
 'רוּעָה נְאֻמָּן, שִׁיּוּכַל לְהַאִיר בָּנוּ יְדִיעָה הַנִּזְכָּל,
 בְּדֵי שֶׁנוּכַל לְעַבְדּוֹ יִתְבַּרְךָ בְּרֵאיוֹי וּלְבוֹא אֶל
 ה'תְּכַלִּית'.

וְחוֹזְרִין וְנִתְחַבְּרִין חֵלְקֵי הָאִשׁ שֶׁבְּכָל אֶחָד
 וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְנִתְקַשְּׂרִין בִּיחָד,
 וְנַעֲשִׂין בְּחִינַת 'לֵב'. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נַעֲשֶׂה
 בְּחִינַת 'לֵב' לְמָקוֹם, שֶׁצָּרִיךְ שִׁיְהִיָּה שָׁם
 בְּחִינַת 'לֵב', וְחוֹזֵר וּבוֹעֵר לְהַשָּׁם יִתְבַּרְךָ וְכו'.

ל.
 (ח"ב עב)
 יֵשׁ בְּחִינַת 'רוּחַ' בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְהַמְנַהֵג
 הָאֱמֹתֵי שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת מֹשֶׁה,
 הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַפּוֹלֵל', בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כז,
 יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", וּפִרְשׁ רַש"י:
 "שִׁיזְדַּע לְהִלְךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד" (בַּמִּדְבָּר-רַבָּה כא, טו).
 כִּי כָּלֵם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ, כִּי הוּא בְּחִינַת
 'רוּחַ-הַפּוֹלֵל' וְכו'. בְּחִינַת "רוּחַ אֱלֹקִים"
 (שְׁמוֹת לא, ג) וְכו'.

נט.
 (ח"ב לט)
 יֵשׁ לָנוּ לְכֶסֶף וּלְהַתְגַּעְגַּע וּלְהַשְׁתַּוְּקַק
 מְאֹד: "מִי יִתֵּן וְהָיָה לָנוּ מִנְהִיגֵי-הַדּוֹר,
 רוּעָה נְאֻמָּן, כְּמוֹ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלְיוֹהַ שְׁלוֹם",
 שֶׁמְגַדֵּל עֵצֶם מַעֲלָתוֹ הָיָה יְכוּל לְהַאִיר אֶפְלוֹ
 ב'פְּחֻחֹת-שִׁבְּפֻחֹתִים, אֶפְלוֹ ב'שִׁפְחָה, כְּמוֹ
 שֶׁאֱמָרוּ רַז"ל (מְכִילְתָא בְּשַׁלַּח) וְכו'.

וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינַת ה'רוּחַ אֱלֹקִים" שִׁישׁ
 בו, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ', רוּחַ
 נְבוּאָה, כְּמוֹ-כֵן הוּא זוּכָה לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה וְכו'
 - כִּי זֶה ה'רוּחַ אֱלֹקִים", הוּא שׁוֹרָה עַל פְּנֵי
 הַתּוֹרָה וְכו', עַל-כֵּן עַל-יְדֵי ה'רוּחַ אֱלֹקִים"
 הַזֶּה זוּכִין לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה.

שִׁיְהִיָּה לוֹ זֶה הַכֶּתֶר, שִׁיּוּכַל לְהַאִיר אֶפְלוֹ
 בָּנוּ, בְּבִחִינַת 'רְגֵלִינִי, שֶׁאֶפְלוֹ

עַל-כֵּן עַל-יְדֵי ה'מִנְהִיגֵי-הָאֱמֹתַי' שֶׁהוּא
 בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', בְּחִינַת 'דַּעַת-

הכולל, רוח-הכולל, שעל-ידו מתנוצץ מחו של כל אחד וכו' - על-ידי-זה נמשך לכל-אחד 'חדושין-דאורייתא'. כי ה'חדושין-דאורייתא', הם על-ידי בחינת ה'רוח אלקים' ששורה על 'פני התורה' וכו'.

לא.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאה ה, יד - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לא, 'אית לן בירא בדברא')

וזה שאמר משה (במדבר כז, טז): "יפקד ה' אלקי הרוחת" וכו', והשם-יתברך השיבו (שם פסוק יח): "קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו".

"הרוחת" דיקא, "אשר רוח בו" דיקא, כי הכל תלוי בה'רוח' וה'הבל', שהוא ה'נפש' וה'רוח-חיים' שנמשך כפי ה'כפופין'.

שמשוה בקש זאת מהשם-יתברך: "שיפקד ה' אלקי הרוחת איש" וכו' - שיהיה לו כח להגביר ה'נפש' וה'רוח-חיים' דקדשה, שהם ה'הבלים' דקדשה - על ה'רוח' וה'הבלים' דסטרא-אחרא'.

והשיבו השם-יתברך: "שיקח את יהושע איש אשר רוח בו" - "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" (רש"י שם; במדבר-רבה כא, טז).

הינו: שיודע להגביר ה'רוח-חיים' של כל אחד, שיתגבר ה'רוח' וה'הבל' דקדשה, הנעשה מ'כפופין טובים' - על ה'רוח' וה'הבל' דסטרא-אחרא' הנעשה מ'כפופין רעים'.

לב.

(לקוטי-הלכות, תולעים ד, ב)

בהמעשה נראה של השבעה בעטלירש, בהמעשה של יום הששי

(ספורי-מעשיות, מעשה יג): "וצריך לידע כל העשרה מיני דפיקין, וזה יודע על-ידי שיש לו כח בידיו לתן חכמה לכל הממנים שבעולם".

כי הוא צריך לידע החולאת והנפילה של כל אחד ואחד. וזה בחינת 'ידיעת הדפק' של ה'בת-מלך', בחינת 'נפשות ישראל'.

וזה בחינת (במדבר כז, יח): "קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו, וסמכת את ידך עליו".

'סמיכה בידיים' - זה בחינת כח הנ"ל, לתן חכמה בידיו.

וזה: "איש אשר רוח בו" - "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" (רש"י שם; במדבר-רבה כא, טז) - שיודע ה'רוח-הדפק' של כל אחד.

שיודע בה'דפיקין', שהם בחינת 'רוח', את כל ה'חסרונות' וה'חולאת' שלהם, ואיך לעסק ברפואתם, להמשיך להם 'תקון השמחה', מבחינת 'עשרה מיני נגינה'.

לג.

(לקוטי-הלכות, שומר-שכר ב, ייא)

עקר ה'שלום', הוא על-ידי ה'צדיק-הדור הגדול במעלה', שהוא בבחינת 'משה', שנשמתו מבחינת 'רעוא-דרעוין', 'צוין-שברצונות' - שהוא יודע רצון כל אחד ואחד מהיכן הוא נמשך.

ועל-כן הוא "איש אשר רוח בו" (במדבר כז, יח) - "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" (רש"י שם; במדבר-רבה כא, טז).

כי יודע רוחו ורצונו של כל אחד ואחד, ויודע לקשר וליחד רוחו ורצונו של

אבל השנוי והרחוק שבין אדם לחברו, הוא מעט מאד, כי ברב דרכיהם הם שוין זה לזה בתאוותיהן ומדותיהן, רק שיש איזה רחוק ושנוי ביניהם.

אבל מזה הצדיק הגדול, הכל רחוקים לגמרי, כי הוא מרוזם ומנשא מכל שנוי הרצונות של כל בני העולם, כי הוא רחוק לגמרי מכל העולם, ואין לו שום רצון בזה העולם כלל, רק הוא כלול תמיד ברצון העליון, בבחינת רעוא-דרעוין.

ומי שמאמין בו ומתקרב אליו - אזי כל אחד ואחד יכול למצא את-עצמו בתוך זה הצדיק, כי הוא שרש נשמת ישראל, וכלול מכלם, כי הוא בבחינת רצון-שברצונות, הינו: הרצון-העליון המלבש בכל הרצונות והנפשות של כל בני עולם.

אבל בפשה-לדבר מכנים בפירות ומחלקת בלב בני אדם לחלק לבם מעליו - אזי ה'מחלקת' עליו, גדול יותר מכל מיני 'מחלקת' - מחמת שהוא רחוק ומרוזם מכל הרצונות של כל באי עולם, שכלם יש בהם שנויים, והוא אין לו שום שנוי רצון של זה העולם. ועל-כן כלם חולקים עליו, ואין יכולים לסבלו.

וזוהו בחינת ה'מחלקת של השבטים' על יוסף הצדיק וכו'.

"וסמכת את ידך עליו" (במדבר כז, יח)

לד.

(ח"א סא, ב)

ה'סמיכה' שסומכין את הרב, וה'פתב' - הם מבחינה אחת. כי ה'סמיכה'

כל אחד ואחד ב'שרש-הרצון, ושם מיחד ו מקשר כלם ברצון אחד העליון.

ואז נמשך 'אהבה ושלום' גדול ונפלא ביניהם, מאחר שכלם בדעותיהם ורצונותיהם המשנות, מקשרים ומיחדים ברצון אחד העליון שאין בו שום שנוי, שהוא בחינת רעוא-דרעוין, כנ"ל.

ובכל דור ודור, נמצא צדיק כזה ש"שודע להלך נגד רוחו ורצונו של כל אחד ואחד" - שעל ידו היה נעשה שלום בעולם, ועל-ידי-זה היו הכל שבים להשם-יתברך, כי הכל תלוי בשלום, כמבאר במקום-אחר (לקוטי-מזרח"ן ח"א כז), כי "על-ידי ה'שלום, יכולים למשך כל העולם לעבודתו" (שם).

כי על-ידי ה'שלום' שהוא בחינת רצון ו'אהבה' ו'אחדות' - על-ידי-זה נכללין ברצון האחד העליון; ונתבטלים כל פחות ה'יצר-הרע', שניקתו מבחינת שנוי רצונות, שמשם יונק ומכנים בפירות ומחלקת.

כי ה'יצר-הרע' נקרא 'מחלקת', ובטול ה'יצר-הרע' הוא על-ידי ה'שלום, ועל-כן "גדול השלום מאד", כמו שהפליגו רז"ל בכמה מקומות (יבמות סה:).

אבל כשרואה הבעל-דבר שנמצא צדיק כזה, שהוא בחינת רעוא-דרעוין, שייכול לעשות 'שלום' בין הכל - אזי הוא מעורר 'מחלקת גדול' על זה הצדיק הגדול בעצמו, עד שהכל חולקין עליו ביותר מעל כל העולם.

כי באמת, הכל רחוקים ממנו:

כי כל אחד רחוק מחברו, מחמת שנוי הרצונות שבינו ובין חברו, שאינו מאמין ששני הרצונות כלולים באחד בשרשם.

בְּיָדַי, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (דְּבָרִים לז, ט): "וַיְהוֹשֶׁעַ בֶּן נֹון מְלֹא רוּחַ חֲכָמָה, כִּי סָמַךְ מֹשֶׁה אֶת יָדָיו עָלָיו". וְהוּא בַּחֲנִינֵת הַכְּתָב, בַּחֲנִינֵת "יָד כּוֹתֶבֶת" (תְּקוּנֵי־זֶהר פט.), בַּחֲנִינֵת 'חֲכָמָה', כִּי "אוֹתֵיזוֹת הַכְּתָב" בָּהֶם נִבְרָאוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת וְכוּ'.

וּכְשֶׁהֲחָכֵם הָרְאוּי לְסַמֵּיכָה נִסְמָךְ בְּשֵׁם 'רַבִּי' וְכוּ' - אָזִי עַל־יָדֵי הַסְּמִיכָה, שְׂאִזִּי מִקְבֵּל חֲכָמָתוֹ מִבַּחֲנִינֵת 'יָד ה'", בַּבַּחֲנִינֵת: "וַיְהוֹשֶׁעַ בֶּן נֹון מְלֹא רוּחַ חֲכָמָה" וְכוּ' פִּנְ"ל, אָזִי מִבִּיא הָאָרֶה וְכַח בְּכַתְבֵי־דָנוּ, שֶׁהוּא גַם בֶּן מִבַּחֲנִינֵת 'חֲכָמָה' וְכוּ', שֶׁעַל־יָדֵי הַשְּׂכָל' שֶׁמְקַבֵּל מִיָּד ה'", בַּחֲנִינֵת 'סְמִיכָה', עַל־יָדֵי־זֶה מִבִּיא הָאָרֶה וְכַח בְּכַתְבֵי פִּנְ"ל.

"וְנִתְּנָה מֵהוֹדֵךְ עָלָיו" (בַּמִּדְבָּר כז, כ)

"מהודוך" - ולא כל הודוך. נמצינו למדין: פני משה פחמה פני יהושע כלבנה. (רש"י: בבא-בתרא עה.)

לה.

(ח"א, ה)

עַל־יָדֵי הַדְּמִימָה וְהַשְּׂתִיקָה (שִׁיחָה מִן הַשּׁוֹמְעִים חֲרַפְתָּם וְאִינָם מְשִׁיבִים, וְלֹא יִדְבְּקוּ עַל בְּזִיוֹן כְּבוֹדוֹ) - נַעֲשֶׂה בַּחֲנִינֵת 'חִירִיק', כְּמוֹבֵא בַּתְּקוּנִים (תְּקוּנֵי־זֶהר ז, עַל שְׁמוֹת כד, י): "וְתַחַת רַגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבַנֵּת הַסְּפִיר", דָּא 'חִירִיק'.

וְזֶה בַּחֲנִינֵת (יִשְׁעִיָּה סו, א): "וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלִי". "הַדָּם" - זֶה בַּחֲנִינֵת דְּמִימָה. וְזֶה בַּחֲנִינֵת הַנְּקֻדָּה־הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁל תְּמוּנַת [הַאוֹת] אֶל־ף' וְכוּ'.

וְאִז נַעֲשֶׂה יַחֲוֹד בֵּין 'חֲמָה' לְלִבְנָה, שֶׁהַשְּׂמֵשׁ מֵאִיר לְלִבְנָה, וְנַעֲשֶׂה יַחֲוֹד בֵּין 'מִשָּׁה' וַיְהוֹשֶׁעַ.

כִּי (בְּבֹא־בְתָרָא עה.): "פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה", וְדָא 'נְקֻדָּה־הַעֲלִיּוֹנָה', בַּחֲנִינֵת 'כְּפֵא', בַּחֲנִינֵת 'מֹשֶׁה', כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (תְּהִלִּים פט, לז): "וְכִסְאוֹ כְּשֶׁמֶשׁ נִגְדִי", בַּחֲנִינֵת (יִחְזַקְאֵל א, כז): "וּמִמַּעַל לְרַקִּיעַ דְּמוֹת כְּפֵא".

וְהַנְּקֻדָּה־הַתַּחְתּוֹנָה - הִיא 'יְהוֹשֶׁעַ', בַּחֲנִינֵת 'לְבָנָה', בַּחֲנִינֵת: "וְתַחַת רַגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבַנֵּת" - דָּא 'לְבָנָה'.

וְהַיָּא"ו שְׁבַתוֹךְ הָאֶלְפִי' - הוּא הַרְקִיעַ, הוּא בַּחֲנִינֵת הָאֶהֱל', כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (שְׁמוֹת לג, יא): "וַיְהוֹשֶׁעַ בֶּן נֹון לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֶהֱל'". וְאֶהֱל' הוּא 'רְקִיעַ', כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (יִשְׁעִיָּה מ, כב): "וַיִּמְתָּחֶם כָּאֶהֱל' לְשַׁבֵּת", וְכַתִּיב (תְּהִלִּים קד, ב): "נוֹטָה שָׁמַיִם כִּירִיעָה". וְזֶה (שְׁמוֹת כו, יג): "וַיִּרְעֵת הָאֶהֱל'".

וְכִסְאֵי הַעֲלִיּוֹן, הֵינּוּ 'נְקֻדָּה־הַעֲלִיּוֹנָה', נִחְלָקֶת לְשָׁלֹשׁ טַפִּינ'. כִּי תִשׁוּבָה צָרִיךְ לַהֲיוֹת בְּשָׁלֹשׁ תְּנָאִים, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (יִשְׁעִיָּה ג, י): "כִּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו, וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמַע, וּלְבָבוֹ יִבִּין וְשָׁב". וְאֵלּוֹ הַשְּׁלֹשׁ בַּחֲנִינֹת' הֵם נִקְרָדֵת 'סְגוּל' ל', וְ"סְגוּל דָּא חֲמָה" (תְּקוּנֵי־זֶהר ז): - הֵינּוּ: "פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה".

וְזֶה פִּרוּשׁ (תְּהִלִּים מז, ד): "יִדְבֵּר עַמִּים תַּחְתֵּינוּ, וּלְאֲמִים תַּחַת רַגְלֵינוּ" - זֶה בַּחֲנִינֵת 'חִירִיק', 'נְקֻדָּה־הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁל אֶלְפִי', שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת: "וְתַחַת רַגְלָיו", בַּחֲנִינֵת (יִשְׁעִיָּה סו, א): "וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלִי".

"יִבְחָר לָנוּ אֶת נַחֲלָתָנוּ" (תְּהִלִּים שָׁם, ה) - זֶה בַּחֲנִינֵת 'מֹשֶׁה', בַּחֲנִינֵת 'נְקֻדָּה־הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁל הָאֶלְפִי', בַּחֲנִינֵת: "וּמִמַּעַל לְרַקִּיעַ דְּמוֹת כְּפֵא". "וְכִסְאוֹ כְּשֶׁמֶשׁ", פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה, כְּמֵאֲמַר חַז"ל (זִבְחִים קיט,):

"רבי שמעון אומר: נחלה, זו שילה. שילה, דא משה" (זהר בראשית כג: כה: תקוני-זהר מג: ועוד).

"את גאון יעקב" (תהלים שם) - זה בחינת וא"ו שבתוך אל"ף, בחינת אהל, בחינת אור, ש'משה מאיר ל'הושע, כמו שכתוב (בראשית כה, כז): "וייעקב איש תם ישב אהלים".

משה בפני חמה - כי "משה הוא הדעת" (זהר פקודי רכא).

"כאשר דבר ה' ביד משה" (במדבר כז, כג)

לח.

(ח"א נב, א"ב)

יש חותם, ויש חותם בתוך חותם. (עבודה-זרה לא. שלחן-ערוך יורה-דעה קיח; זהר פי תצא השמטות רפג. עץ-חיים ה, ה; לה, ג; שער הפנות, יוס-הכפורים ג, הושענא רבה ו; פרי-עץ-חיים, לולב ד).

'חותם' הוא - כי יש מוכיח-הדור, בחינות דגלין, על-שם שהם "למודי ה'" (ישעיה נד, יג), שלומדין כביכול את השם, שנותנין לו עצות, והולכים בשליחותו לישראל להוכיחם ולהחזירם להשם-יתברך.

ויש חותם שהוא למעלה מזה החותם - הינו: בחינות ידים המקבלים מוסר מאלו ה'מוכיחים, בחינות (איוב לו, ז): "ביד כל אדם יחתום". וה'ידים' זה בחינת אמונה, שנתקבל בה ה'מוסר, בבחינת (במדבר כז, כג): "כאשר דבר ה' ביד משה", בחינת (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה".

לט.

(ח"א נו, ט)

ה'ידים' הן בבחינת שמים, ושם כל ה'דבורים, בחינת (תהלים קיט, פט): "לעולם ה' דברך נצב בשמים" - נמצא, שמקבלין הדבורים מה'ידים.

וזוה בחינת: "כאשר דבר ה' ביד", הנאמר במשה (במדבר כז, כג) ובשאר נביאים -

לו.

(ח"א נב, בסוף)

צער הבושה, גדול מאד יותר מענש גיהנם. וכל יסורי עולם-הזה, יש בהם צער הבושה - שמתביש מחבריו על שיש לו יסורין.

וכן לעתיד-לבוא, צער הבושה גדול מאד, ואפלו "כל צדיק נכוה מחפתו של חברו, אוי לאותה בושה, אוי לאותה כלמה", כמו שאמרו רז"ל (בבא-בטרא עה), ואמרו שם: "פני משה בפני חמה, פני יהושע בפני לבנה, אוי לה לאותה בושה, אוי לה לאותה כלמה" וכו'.

מכל-שכן איך יתבישו החוטאים רחמנא-לצלן. ואם הוא במדרגה שאין צריך להתביש משום אדם, יש להתביש מהקדוש-ברוך-הוא וכו'.

לז.

(ח"ב ה, טו)

כשנעשה תקון-הברית, בחינת מחין - אזי נעשה בחינת תפלין דמכסין על מחא" (תקוני-זהר קטו:).

וזוהו (פתבות קו): "וכסי ליומא" - דהינו שמשא. הינו בחינת תפלין דמכסין על מחא", שהוא בחינת שמשא, בחינת משה, בחינת (בבא-בטרא עה): "פני

כי שם כל הדבורים, ומשם מקבלין אותם
(עינן בפנים).

"כַּבְּשִׁים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם, שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תְּמִיד. אֶת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר, וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים. עֹלֹת תְּמִיד וְכוּ" (במדבר כח, ג' - ד')

מ.

(ח"א כח, כל התורה)

הַמִּתְנַגְּדִים וְהַמְבַזִּים וְהַמְחַרְפִּים יֵרָאִי-הֵשֵׁם, זֶה מַחֲמַת שְׁמֹקְבָלִים תּוֹרָה מ'תְּלִמִּידֵי-חֲכָמִים שְׁדִין יְהוּדָאִין.

כִּי 'תְּלִמִּידֵי-חֲכָמִים שְׁדִין יְהוּדָאִין, מְקַבְּלִים תּוֹרָתָם מֵה'שְׁדִין' שֵׁשׁ לָהֶם תּוֹרָה נְפוּלָה מ'אֶלְפִין נְפוּלִין'. וּבְאֶלְפִין אֵלּוּ כְּתִיב בְּשִׁלְמָה: "וַיְדַבֵּר שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים מִשָּׁל וַיְהִי שִׁירוֹ חֲמִשָּׁה וְאַלְפִי" (מלכים א ה, יב).

כִּי 'שְׁלֹמֹה' זָכָה לָהֶם בְּקִדְשָׁה. אֲבָל הֵם מְקַבְּלִין מֵהֶם דְּרוֹךְ הַקְּלָפוֹת וְכוּ'. וְצָרִיכִין לְהִתְרַחֵק מֵאֵד מִלְּשִׁמְעַ מֵהֶם תּוֹרָה וְכוּ'.

וְעֵצָה וְתַקּוּן לָזֶה: הִיא בְּחִינַת 'תּוֹלְעַ', בְּחִינַת 'אֲמוּנָה' וְכוּ', וְהוּא בְּחִינַת 'אֲבָרְהָם', בְּחִינַת 'חֶסֶד', בְּחִינַת 'אֲמוּנָה'. כִּי עַל-יְדֵי 'אֲמוּנָה' בְּחִינַת 'יָמִין' - מִתְגַּבֵּר עַל אוֹיְבָיו וְכוּ'. וּבְזֶה ה'חֶסֶד' מְתַקֵּן אֵלּוּ ה'אֶלְפִין הַנְּפוּלִים'.

וְאִי-אֶפְשָׁר לָבוֹא ל'חֶסֶד', אֶלָּא עַל-יְדֵי שְׂיָכָנִים תְּלִמִּידֵי-חֲכָמִים צְדִיקִים לְתוֹךְ בֵּיתוֹ. כִּי "הַמְכַנִּים אוֹרְחִים תְּלִמִּידֵי-חֲכָמִים אֲמִתִּיִּם לְתוֹךְ בֵּיתוֹ, כָּאֵלּוּ הַקְּרִיב תְּמִידִין", כְּמֵאֵמֶר חֲז"ל (בְּרֻכּוֹת י: עַל מְלָכִים-ב ה, ט): "אִישׁ קָדוֹשׁ עוֹזֵר עֲלֵינוּ 'תְּמִיד' וְכוּ'.

וּבְזֶה הַשְּׁמוּשׁ שְׁעוּמָד עֲלֵיהֶם וּמִשְׁמַשׁ אוֹתָם, זוֹכָה ל'חֶסֶד הַנִּל', כְּמֵאֵמֶר (כְּתוּבֹת צו'): "כָּל הַמוֹנֵעַ תְּלִמִּידוֹ מִלְּשִׁמְשׁוֹ, כָּאֵלּוּ מוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ חֶסֶד".

וּבְשִׁבְלִי-זֶה "הִיָּה הַתְּמִיד 'כֶּבֶשׂ'" (שְׁמוֹת כט, לח-לט; בְּמִדְבָּר כח, ג'ד) - כִּי מִמֶּנּוּ נִתְתַקְּנוּ ה'אֶלְפִין', בְּבְחִינַת (יְדֻמְיָה יא, יט): "וְאֲנִי כְּכֶבֶשׂ אֶלּוּף".

זֶה בְּחִינַת 'כֶּבֶשׂ' - "שְׁכַבּוּשׁ תַּחַת יַד רַבּוֹ וּמִשְׁמַשׁ אוֹתָם".

זֶה 'תְּמִיד' - גִּימְטְרִיא ד' אֶלְפִין [ד' פְּעָמִים: אֶל"ף] - שֶׁהוּא תַקּוּן ה'אֶלְפִין'.

וְשִׁמְעֵנוּ מִפִּי הַקָּדוֹשׁ: "שִׂזְאֵת הַתּוֹרָה, מִרְמָז בַּהּ כָּל הַפְּנוּת שֶׁל 'פְּרִשַׁת הַתְּמִיד' שְׁאוּמְרִים בַּבֹּקֶר!" - וּבְאֵר לָנוּ קֶצֶת.

וְעַיִן בְּפְנוּת, וְתִרְאָה וְתִבִּין: שְׁכָל הַפְּנוּת שֶׁל 'פְּרִשַׁת הַתְּמִיד', מְבֹאֲרִים בְּתוֹרָה הַזֹּאת.

כִּי מְבֹאֵר שָׁם: שִׁ'תְּמִיד' מְכַנֵּיעַ 'קְלָפוֹת-דַּעְשִׁיָּה' וְכוּ', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'עֲבוּדֵי-זָרָה' וְכוּ'. וְ"עוֹלָת" גִּימְטְרִיא שֵׁם אֲב"ג ית"ץ וְכוּ', שֶׁהוּא ב'חֶסֶד' וְכוּ', בְּסוּד: "וַיִּשְׁכַּם אֲבָרְהָם בַּבֹּקֶר" (בְּרֵאשִׁית יט, כז; כא, יד; כב, ג).

וְהוּא סוּד (יִשְׁעִיָּה מֵא, יד): "אֵל תִּירָאִי תוֹלְעַת" וְכוּ'. וַיֵּשׁ כְּנֶגְדּוֹ בְּקִלְפָה 'תּוֹלְעַ', אֲשֶׁר מְכַלָּה וְאוֹכֵל הַכֹּל וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן צִוָּה הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו: לְהַקְרִיב 'עוֹלָת' תְּמִיד' - לְהִתְגַּבֵּר 'עוֹלָת' תְּמִיד' שְׁבִקְדָשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תּוֹלְעַת יַעֲקֹב', עַל ה'תּוֹלְעַ' שְׁבִקְלָפָה' וְכוּ'.

וְדַע: כִּי כָל קָרְבַּן עֹלָה, הִיא בְּחִינַת 'לֵאָה' וְכוּ', וְלָכֵן בָּא 'עֹלֹת תְּמִיד' כְּנִגּוּדָה, כְּדִי לְמַתֵּק דִּינֶיהָ, כְּדִי שֶׁלֹּא יִשְׁלַט וַיִּמְשַׁל ה'תּוֹלַעַת הַטָּמֵא, וְ'תוֹלָע' יִחַזר לְ'עוֹלָת'.
 וְזֶה שְׁכָתוּב (בַּמִּדְבָּר כח, ו): "עֹלֹת תְּמִיד", כִּי 'תְּמִיד' בְּגִימָטְרִיא ד' אֲלֶפֶיִן שְׁלֹשׁ קַחַת 'לֵאָה' וְכוּ'.

כָּל־זֶה מְבֹאֵר בְּפִרְיֵי־עֵץ־חַיִּים, שֶׁעַד הַקְּרִבָּנוֹת פָּרַק ד', עֵינ־שֵׁם הַיֵּטֵב, וְתִדְקַדֵּק וְתִרְאֶה: שְׁכָל־זֶה מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד.

כִּי מְבֹאֵר שֵׁם: שֶׁהַמְּתַנַּגְדִּים הַמְּהַרְפִּין יִרְאִי־הַשֵּׁם, זֶה נִמְשָׁךְ מִה'אֲלֶפֶיִן הַנְּפֹלִים, שֶׁאֵלוּ ה'אֲלֶפֶיִן בְּקִדְשָׁהּ הֵם בְּחִינַת 'לֵאָה', וְאַצְלָם נַעֲשֶׂה מְזֶה בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה ז, יג): "הַמַּעֲט מִכֶּם הַלְּאֹת אֲנָשִׁים, כִּי תֵּלְאוּ גַם אֲלֵקִים", כֹּאֵלוּ לֹאֵה הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא מִלְּעֶזֶר וְכוּ'.

כִּי מ'לֵאָה' נַעֲשֶׂה אֲצֻלָּם בְּחִינַת 'לֹאֵה', כִּי הֵם יוֹנְקִים מֵהַדִּינִים הַקָּשִׁים שֶׁבְּ'לֵאָה', שֶׁמִּשָּׁם אֲחִיזַת הַקְּלָפוֹת הַקְּשׁוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲבוּד־הַזָּרָה הַנִּלְכָּד.

וְזֶה מֵה שֶׁמְּבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד: שְׁנוּפְלִים בְּכַפִּירוֹת, בְּחִינַת 'עֲבוּד־הַזָּרָה'. וְהַתְּקוּן: "אֲנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ" וְכוּ' (תְּהִלִּים כב, ז), הֵינּוּ בְּחִינַת 'תּוֹלַע דְּקִדְשָׁה', שֶׁמִּכְנִיעַ 'תּוֹלַע דְּקִלְפָּה'.

וְזֶה שֶׁמְּבֹאֵר לְעִיל בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד: שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲבָרָהִם'. כִּי כֵן מְבֹאֵר שֵׁם בְּפִנּוֹת: שֶׁ'תּוֹלָע דְּקִדְשָׁה', בְּחִינַת 'עוֹלָת' תְּמִיד, הוּא בְּחִינַת 'חֶסֶד', בְּחִינַת 'אֲבָרָהִם', בְּחִינַת 'חֶסֶד שֶׁבְּגִבּוֹרָה'.

וְזֶה שֶׁמְּבֹאֵר לְעִיל בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד: שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲבָרָהִם'. כִּי כֵן מְבֹאֵר שֵׁם בְּפִנּוֹת: שֶׁ'תּוֹלָע דְּקִדְשָׁה', בְּחִינַת 'עוֹלָת' תְּמִיד, הוּא בְּחִינַת 'חֶסֶד', בְּחִינַת 'אֲבָרָהִם', בְּחִינַת 'חֶסֶד שֶׁבְּגִבּוֹרָה'.

וְזֶה שֶׁמְּבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד שֶׁהוּא בְּחִינַת: "בְּגִבּוֹרָת יֵשַׁע יְמִינוֹ" (שָׁם כ, ז), הֵינּוּ בְּחִינַת 'חֶסֶד שֶׁבְּגִבּוֹרָה'.

וְזֶה שֶׁמְּבֹאֵר שֵׁם: "שֶׁעָקַר הַתְּקוּן: עַל־יְדֵי שִׁיכָנִים אֲוֵרָהִים תִּלְמִידֵי־חֲכָמִים בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, שֶׁנֶּחֱשַׁב כֹּאֵלוּ הַקְּרִיב תְּמִידִין, כִּי 'תְּמִיד' בְּגִימָטְרִיא ד' אֲלֶפֶיִן".

כִּי עָקַר הַתְּקוּן: עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'קָרְבַּן תְּמִיד', שֶׁעֹלָה ד' אֲלֶפֶיִין, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְּתַקְּנִין ה'אֲלֶפֶיִין' הַנִּלְכָּד, וְזוֹכִין לְבְּחִינַת 'תּוֹלָע דְּקִדְשָׁה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עוֹלָת' תְּמִיד, בְּחִינַת "חֶסֶד לְאֲבָרָהִם" (מִיכָה ז, כ).

עֵינ בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד וּבְפִנּוֹת הַיֵּטֵב, וְתִבִּין אֵיךְ נִכְלָלוּ כָּל הַפִּנּוֹת שֶׁל פְּרִשְׁת הַתְּמִיד בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד. עֵינ הַיֵּטֵב וְתִבִּין פְּלֹאוֹת.

מ.א.

(ח"א לה, ח)

כְּשֶׂאָדָם עוֹסֵק בְּ'מִשְׁאֵל־וּמְתָן בְּאִמּוֹנָה' - זֶהוּ בְּחִינַת 'הַקְּרִבַת הַקְּרִבַּן תְּמִיד', וְ'הַקְּטַרַת הַקְּטַרַת'.

מ.ב.

(ח"א מד)

עַל־יְדֵי 'מַחְאֵת־כַּפַּיִם בַּתְּפִלָּה' - יֵשׁ כַּח בִּידֵינוּ לְטַהֵר 'אוֹר אֶרֶץ הָעַמִּים', וְלַגְרֵשׁ 'אוֹר הַטָּמֵא'. וְאֵז נְטָהַר אוֹר הַמְּקוֹם שֶׁאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי מִתְּפַלֵּל, וְשׂוֹאֵב 'אוֹר הַקְּדוּשָׁה' כְּמוֹ בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

וְזֶה פְּרוּשׁ (בְּרִכּוֹת כו, ז): "תְּפִלּוֹת כְּנִגּוּד תְּמִידִין תִּקְנוּם". "תְּמִיד" - זֶה בְּחִינַת 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים יא, יב): "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֲלֵקֶיךָ בָּה". הֵינּוּ: צְרִיךְ לְרְאוֹת שֶׁיִּתְּפַלֵּל תְּפִלָּתוֹ בְּ"אוֹרֵי דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל" (בְּבִאֲבִתְרָא קנח, ז), הֵינּוּ: תְּקוּן מַחְשְׁבוֹת־זָרוֹת שֶׁבַּתְּפִלָּה, שֶׁהֵם בְּחִינַת תְּפִלּוֹת 'כְּנִגּוּד'.

מג.

(ח"ב ז, יא)

בְּזִמְנָן שְׁבִית־הַמִּקְדָּשׁ, הָיָה קִיָּם, הֵינּוּ נְקִיִּים מֵעֲוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ישעיהו א, כא): "צֶדֶק יִלְוֶינָנוּ בָּה", וּפְרָשׁ רַש"י: "כִּי תִמְיֵד שָׁל שְׁחַר הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שָׁל לִילָה, וְתִמְיֵד שָׁל בֵּין הָעֲרִיבִים הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שָׁל יוֹם" (תנחומא פנחס יג).

כִּי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, לְפִי גְדֹל רוּחָנִיּוֹתָם וְדַקּוּתָם, אֵינן יְכוּלִין לְשֹׂא עֲלֵיהֶם הַמִּשָּׂא שֶׁל עֲוֹן אֶפְלוּ יוֹם אֶחָד - עַל־כֵּן אָנוּ צְרִיכִין הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שְׁיִכַפֵּר עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם, וּמַעַת שֶׁחָרַב בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ, אֵינן אָנוּ יְכוּלִים לְנַקוֹת עֲצֻמְנוּ מִן הָעֲוֹנוֹת, כִּי אֵינן מִי שְׁיִכַפֵּר בְּעַדְנוּ.

[ועיין עוד בלקוטי־הלכות, תולעים ג - הפנונת של קרבן־תמיד "עולת־תולע", על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב יב ז'איה השעה לעולה].

מד.

(לקוטי־הלכות, ברפת־השחר ג, כז - על פי ספורי־מעשיות, מעשה יא מבן־מלך ובן־שפחה שנתחלפו) אֲוִלֵי זֶהוּ בְּחִינַת "שְׁנֵי כְּבָשִׂים שְׁמֹקְרִיבִין בְּכָל יוֹם לַתְּמִידִין" (במדבר כח, ד) - שֶׁהֵם פְּנֵגֵד שְׁנֵי הַבְּהֵמוֹת שֶׁל 'בֵּן־הַמִּלֶּךְ', שֶׁהִלְכוּ מֵאֲצֻלוֹ, שֶׁהִכְרַח לְרֹדֵף אַחֲרֵיהֶם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב שֶׁם בְּהַמְעֵשָׂה. וּכְנֵגֵד אֵלוֹ הַשְּׁתֵי־בְהֵמוֹת צְרִיכִין לְהִבְיֵא בְּכָל יוֹם שְׁנֵי בְּהֵמוֹת לַתְּמִידִין, כְּדֵי לְבַרֵּד וּלְתַקֵּן זֹאת.

מה.

(לקוטי־הלכות, ברפת־הזדאה ה, טו - על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א לא, אית לן בירא בדברא)

כָּל הַקְּרִבָּנוֹת הֵם נִדְבַת לֵב, בְּחִינַת 'צִדְקָה', שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה מְתַנְהֵגִים כָּל צְלָלֵי־הַרְקִיעַ.

וְעַל־יְדֵי 'מִחַאת־כַּף' - אֲזִי הוּא דָר בְּ"אֹיֶרָא דְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל", וְ"יֵשׁ לוֹ אֱלוֹקִי" (כתבות קי), וְנִתְבַטַּל 'מִחַשְׁבוֹת עֲבוֹת־ם'.

וְתַפְלָה' - הִיא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שמות יז, יב): "וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמַשׁ", וְתַרְגוּמוֹ: "פְּרִישָׁן בְּצִלוֹ". וְנֵגֵד אֲמוּנָה' - הֵם הַכְּפִירוֹת מִחַשְׁבוֹת עֲבוֹת־ם'. וְתַקּוּנָם: עַל־יְדֵי 'תְּמִידִין', עַל־יְדֵי 'אַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל', עַל־יְדֵי 'מִחַאת־כַּף'.

פְּרוּשׁ אַחֵר: "תַּפְלוֹת פְּנֵגֵד תְּמִידִין" - שֶׁעַל־יְדֵי הַתַּפְלָה, נִתְגַּלָּה 'סוּדוֹת־הַתּוֹרָה', הַנִּקְרָאִים 'כְּבָשׁוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם', 'כְּבָשִׂי דְרַחֲמָנָא', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (משלי כז, כו): "וּכְבָשִׂים לְלִבּוֹשֶׁךָ". (כְּמוֹ שֶׁדְרָשׁוּ רַז"ל עַל פְּסוּק זֶה בַּחֲגִיגָה יג: "דְּבָרִים שֶׁהֵם כְּבָשׁוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם" וכו'). וְתְּמִידִין' הֵם 'כְּבָשִׂים', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (במדבר כח, ד): "אֵת הַכְּבֵשׁ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר" וכו'.

פְּרוּשׁ אַחֵר: "תַּפְלוֹת פְּנֵגֵד" - הֵינּוּ: הַ'מִּחַשְׁבוֹת־זְרוֹת' שֶׁהֵם 'פְּנֵגֵד', שֶׁהֵם מְבַלְבְּלִין תַּפְלוֹתוֹ. וְנִקְרָאִים 'מְבוּזָל', שֶׁהֵם 'מְבַלְבְּלִין' אֵת תַּפְלוֹתוֹ.

וְתַקּוּנּוֹ: שִׁיתֵן צִדְקָה לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל. וְעַל־יְדֵי־זֶה הוּא נִכְלָל בְּ'אַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל', אֲשֶׁר עָלֶיהָ נֶאֱמַר (בזבחים קיג, על הפסוק ביהזקאל כב, כד): "אַרְץ לֹא גִשְׁמָה בַּיּוֹם זָעַם". וְעַל־יְדֵי־זֶה נִצּוּל מִ'מִּחַשְׁבוֹת־זְרוֹת'.

וְזֶה: "תְּמִידִין תַּקְנוֹם". 'תַּקּוּנָם' - עַל־יְדֵי 'אַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל', שֶׁנֶּאֱמַר בָּה (דברים יא, יב): "אַרְץ אֲשֶׁר וְכוּ' תְּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בָּה".

גַּם: "אֹיֶרָא דְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל מִחֲפִים" (בבא־בבא קנח), וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְדַּבֵּף 'מַחוּז', הֵינּוּ 'מִחַשְׁבֹּתוֹ'.

וְעַל-בֶּן מִצֹּה לְהַקְרִיב תְּמִידִין בְּכָל יוֹם
בַּבֶּקֶר וּבָעֶרֶב, וְהִינוּ: בְּעֵת זְרִיחַת
הַשֶּׁמֶשׁ וּשְׁקִיעֹתָהּ, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (בַּמִּדְבָּר כח, ג):
"שְׁנַיִם לַיּוֹם", "וּמִצֹּה לְשַׁחֵטם כַּנֶּגֶד הַיּוֹם
כַּנֶּגֶד זְרִיחַת הַשֶּׁמֶשׁ וּשְׁקִיעֹתָהּ" (יומא סב:) -
לְהוֹרוֹת: שֶׁכָּל הַנְּהַגַת הַשֶּׁמֶשׁ שְׂגָדוֹל מִפֶּלַח
הַצְּלָגָלִים, שֶׁעַל-יָדוֹ עָקַר 'סִדְרֵי-הַזְּמַנִּים' -
כָּל הַנְּהַגָתוֹ הַכֹּל עַל-יְדֵי 'קַרְבָּנוֹת יִשְׂרָאֵל',
שֶׁהֵם בְּחִינַת 'צְדָקָה'.

וְכֵן צִוָּה לְהוֹסִיף מוֹסָפִין בְּשַׁבַּת וַיּוֹסֶטוּב
וְרֵאשִׁי-חֲדָשׁ - כִּי כָּל 'שְׁנוּיֵי-הַזְּמַנִּים',
כָּלֵם עַל-יְדֵי הַצְּלָגָלִים, עַל-יְדֵי 'שַׁבְּעַת
כּוֹכְבֵי לַכֶּתֹף', שֶׁהֵם כַּנֶּגֶד 'שַׁבְּעַת יְמֵי הַשָּׁבוּעַ',
וְעַל-יְדֵי 'שְׁנַיִם-עָשָׂר מְזֻלוֹת', שֶׁהֵם כַּנֶּגֶד
'שְׁנַיִם-עָשָׂר חֲדָשִׁים' שֶׁבָּהֶם כָּל הַמוֹעֲדִים,
וְכְמוֹ שְׁכַתוֹב (בְּרֵאשִׁית א, יד): "יְהִי מְאֹרֶת וְכוּ',
וְהָיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים לְיָמֵים וּשְׁנַיִם".

וְעַל-בֶּן צְרִיכִין לְהַקְרִיב מוֹסָפִין בְּשַׁבַּת
וַיּוֹסֶטוּב וְרֵאשִׁי-חֲדָשׁ - כְּדֵי
לְהַנְהִיג לְטוֹב כָּל 'צְלָגֵי-הַרְקִיעַ' בְּכָל 'שְׁנוּיֵי-
הַזְּמַנִּים', כִּי כָּלֵם מִתְנַהֲגִים עַל-יְדֵי 'צְדָקָה',
שֶׁהִיא בְּחִינַת 'קַרְבָּנוֹת', וְכַנֶּ"ל.

"וְעַשִׂירִית הָאֵיפָה סֵלֶת לְמִנְחָה, בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן פְּתִית רְבִיעֵת הַהֵי"ן" (בַּמִּדְבָּר כח, ה)

מו.

(ח"א מט, ז)

עַל-יְדֵי 'הַתְּגָלוֹת' מְלָכוֹת-דְּקִדְשָׁה,
יִתְבַטֵּל 'מְלָכוֹת דְּסִטְרָא-אַחֲרָא'.
אַבְל יִשְׂרָאֵל הַדְּבוּקִים בָּהּ, יִקְבְּלוּ חֵיוֹתָם,
כְּמוֹ שְׁכַתוֹב בַּזְּהָר (בְּרֵאשִׁית דף נא. על הַפְּסוּק
דְּבָרִים ד, ד): "וְאַתֶּם הַדְּבֻקִים בָּהּ אֲלֻכִיכֶם",
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תְּכַלֵּת', "דְּאַכְלֵי כֹלָא וְשִׁצִי"

כֹּלָא" - אַף-עַל-פִּי-כֹן: "חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם",
כִּי עָקַר הַחַיּוֹת בָּא מִשָּׁם, בְּבַחֲיִנַת: "דָּוֶד מִלְכָּךְ
יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיִם" (רַאשֵׁי-הַשָּׁנָה כח.). וְזֶה בְּחִינַת
'כֹּלָה', בְּחִינַת 'תְּכַלֵּת' וְכוּ'.

וְזֶה פְּרוּשׁ (בַּמִּדְבָּר כח, ה): "וְעַשִׂירִית הָאֵיפָה
סֵלֶת לְמִנְחָה" וְכוּ' - כִּי עָקַר כַּח
הַ"כֹּלָה", הִינוּ כַּח בְּחִינַת 'תְּכַלֵּת', הִיא
מְקַבֵּלַת בְּבַחֲיִנַת (הַקְדַּמַת הַזְּהָר ב): "אִמָּא
אוֹזְפַת מְאֵנָה לְבֵרְתָהּ". כִּי "בֵּינָה, דִּינִין
מִתְעַרְוִין מִנָּה" (זְהָר וַיְחִי רַכֵּ: וַיִּקְרָא י: אַחֲרֵי סה),
וְהִיא שְׂרָשֵׁן, שֶׁעַל-יְדֵיהָ נִמְתָּקִין וְכוּ'.

וְזֶה פְּרוּשׁ: "וְעַשִׂירִית הָאֵיפָה". "אֵיפָה"
- 'אֵי-פָה', "מְלָכוֹת פָּה" (פְּתַח אֲלֵיָהוּ),
בְּחִינַת "כְּבֹד אֱלֹקִים" (מִשְׁלֵי כח, ב), "מִלְכָּךְ
הַכְּבוֹד" (תְּהִלִּים כד). "כְּבֹד אֵי הֵי סְלִיקִית,
מִלְּאֲכֵיָא שְׂאֵלִין בְּגִינָה: 'אֵי-פָה', אֵיָה מְקוּם
כְּבוֹדוֹ" (זְהָר בְּרֵאשִׁית כד; תְּקוּנֵי-זְהָר כד: וְעוּד).

"וְעַשִׂירִית" - זֶה בְּחִינַת יו"ד, בְּחִינַת
'קִדְשָׁה'.

הִינוּ: כְּשֶׁרוֹצִין לְהַמְשִׁיךְ 'קִדְשָׁה' לְתוֹךְ
'מְלָכוֹת', כְּדֵי לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ
בְּבַחֲיִנַת 'אֵי-פָה'.

"סֵלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן" - צְרִיךְ
לְחַבֵּר שְׁנֵי בְּתִימִים לְהִיוֹת אֶחָד.
'בֵּית-אֵעֲלָא' נִקְרָא "סֵלֶת לְמִנְחָה".
'מִנְחָה' - זֶה בְּחִינַת 'דִּינִים', בְּחִינַת (בְּרָכוֹת כו:):
"יִצְחָק תִּקַּן תְּפִלַּת מִנְחָה".

"סֵלֶת" - לְשׁוֹן (תְּהִלִּים קיט, קיח): "סְלִית כָּל
שׁוּגִים מִחֻקֶּיךָ", שֶׁ'בֵּית-אֵעֲלָא'
מִמֶּתִיק וּמְשַׁבֵּר הַדִּינִים. וְצְרִיךְ 'שֵׁיבִלְלֵ'
'בֵּית-אֵעֲלָא', עִם 'בֵּית-אֵתְתָא' הַנִּקְרָא
'שֶׁמֶן', בְּחִינַת 'מְלָכוֹת דָּוֶד', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (שָׁם
מה, ח): "עַל כֵּן מִשְׁחָךְ אֱלֹקִים אֱלֻכִיךָ שֶׁמֶן
שֶׁשׁוּן".

וְעַל-יְדֵי-זֶה: "רְבִיעֵת הַהֵי"ן" - נַעֲשֶׂה מִ'דִּלְתֵיךָ, 'הַהֵי"ן' (עֵין בְּפָנִים הַתּוֹרָה).

וְכֵן שְׁנוֹתֵינוּ מְעוֹת (בַּחֲתָנָה) בְּשִׁקּוּרֵינוּ "שֶׁבֶת" וְכוּ' - לְהַזְרוֹת וְתַרְנוֹת גְּדוֹל בְּזֶה שְׁמַחְלֵקִין מְעוֹת, לְהַזְרוֹת: שֶׁהַפְּלָה' הִיא בְּחִינַת ה'א', שְׁמִדְלָת נַעֲשִׂית ה'א, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה בָּא עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל, בְּבַחֲיִנוֹת (שֶׁבֶת לִב: עַל מִלְאֲכֵי ג, י): "וְהִרִיקְתִּי לָכֶם בְּרֻכָּה עַד בְּלֵי דֵי", "עַד שֶׁיִּבְלוּ שְׁפָתוֹתֵיכֶם" וְכוּ'. שְׁמַחְלֵקִין הַמְּעוֹת, מוֹרָה שֶׁהִגִּיעוּ לְזֹאת הַבְּרָכָה, עַד שֶׁהַמְּעוֹת אֵין חָשׁוּב אֲצֵלָם.

וְזֶה פֶּרוּשׁ: "וְעֲשִׂירִית הָאֵיפָה". "עֲשִׂירִית", שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת 'אֵי-פָה', הֵינּוּ: שֶׁבְלוּ פִיהֶם מִלּוֹמַר 'דֵי', שֶׁיֵּשׁ לָהֶם כָּל-כָּף 'עֲשִׂירוֹת'. וְזֶה מִחֲמַת שֶׁנַּעֲשֶׂה 'מְרַבֵּיעֵי"ת, הַהֵי"ן' - מִדְלָת ה' בְּנ"ל.

"אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ לָהּ" (בַּמִּדְבָּר כַּח, ח)

מז.

(ח"א טו, ה)

"הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֵתְאַוֶּה לְתַפְלָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל" (חולין ד:), וּכְשֵׁי־יִשְׂרָאֵל מֵתַפְלִיךְ לְפָנָיו וּמִמְלֵאִין תְּאוֹתוֹ, אֲזִי נַעֲשֶׂה כְּבִיכּוֹל בְּבַחֲיִנַת 'אִשָּׁה', שֶׁהוּא מְקַבֵּל תַּעֲנוּג מֵעַמָּנוּ.

כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (וַיִּקְרָא א; בַּמִּדְבָּר כַּח, ח): "אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ לָהּ" - עַל-יְדֵי הַרֵיחַ נִיחוּחַ' שְׁמַקְבֵּל, נַעֲשֶׂה בְּבַחֲיִנַת 'אִשָּׁה'.

מח.

(ח"א מא)

עַל-יְדֵי 'רְקוּדִין' - שְׁשׂוּתָה "יַיִן הַמְּשֻׁמַּח" (בְּרַכּוֹת לַה. יוֹמָא עו: סַנְהֶדְרִין ע. לַקּוּטִי-

מוֹהֲרֵ"ן ח"א יב, ד), וְנִמְשָׁכִין לְמִטָּה בְּתוֹךְ הַרְגְּלֵינוּ, הֵינּוּ שְׁמַרְקָד - בְּזֶה מְגַרֵשׁ הַחִיצוֹנִים מִשָּׁם, וְזֹאת 'הַתְּלַהּבוֹת שֶׁל הַרְקוּד', וְהוּא: "אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ לָהּ" (וַיִּקְרָא א; בַּמִּדְבָּר כַּח, ח).

אָבֵל מִי שְׁמַרְקָד בְּ'הַתְּלַהּבוֹת-הַיִּצְר' - זֶה נִקְרָא 'הֶטָא שֶׁל נָדָב וַאֲבִיהוּא', שְׁכַתּוּב בָּהֶם (וַיִּקְרָא י, א): "וַיִּקְרִיבוּ אֵשׁ זָרָה".

[לַקּוּטִי-עֲצוֹת, שְׁמַחָה יב: 'רְקוּדִין שֶׁל מִצְוָה' - כְּגוֹן: שְׁשׂוּתָה יַיִן בְּשֶׁבֶת וַיּוֹם-טוֹב, אוּ בַּחֲתָנָה שֶׁל מִצְוָה, אוּ בְּשֶׁאֲרֵי 'סַעֲדַת-מִצְוָה', וְשׂוּתָה בְּמִדָּה, וְכּוֹנְנָתוֹ לְשָׁמַיִם: לְזִכּוֹת לְשִׁמְחַת-יִשְׂרָאֵל, לְשִׁמְחַת בַּהֲשֵׁם-יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְכוּ', וְנִתְעוֹרַר לְשִׁמְחָה עַל-יְדֵי-זֶה, עַד שֶׁנִּמְשָׁךְ הַשְּׁמַחָה לְתוֹךְ הַרְגְּלֵינוּ, דְּהֵינּוּ: שְׁמַרְקָד מִחֲמַת שְׁמַחָה.

עַל-יְדֵי-זֶה מְגַרֵשׁ הַחִיצוֹנִים' הַנֶּאֱחָזִים בְּהַרְגְּלֵינוּ, וּמִמְתִּיק וּמִבְטֵל כָּל הַדֵּינִים, וְזוֹכָה לְקַבֵּל כָּל הַבְּרַכּוֹת. וְהַתְּלַהּבוֹת הַזֹּאת שֶׁל הַרְקוּדִין' הִיא "אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ לָהּ".

אָבֵל מִי שְׁמַרְקָד בְּ'הַתְּלַהּבוֹת-הַיִּצְר' - הִיא בְּחִינַת "אֵשׁ זָרָה", וְהַיִּין' שֶׁשְׂתָּה הוּא בְּחִינַת "יַיִן הַמְּשֻׁכָּר" (בְּרַכּוֹת לַה. יוֹמָא עו: סַנְהֶדְרִין ע.), שְׁמִשָּׁם 'אַחִיזַת הַחִיצוֹנִים' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם. נִמְצָא: 'רְקוּדִין-דְּקָדְשָׁה' מִמְתִּיקִין הַדֵּינִים' כְּמוֹ 'פְּדִינִין'.

מט.

(ח"א עג)

מִי שְׁמַקְבֵּל תַּעֲנוּג מֵאַחַר - נִקְרָא 'נוֹקְבָא', רוֹצֵה-לּוֹמַר: לְגַבְהָ. וְנִמְצָא: כְּשֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל תַּעֲנוּג מִיִּשְׂרָאֵל מֵתַפְלָתָן - כְּבִיכּוֹל נַעֲשֶׂה 'נוֹקְבָא' לְגַבֵּי 'יִשְׂרָאֵל'.

וְזֶהוּ שְׁכַתּוּב (וַיִּקְרָא א; בַּמִּדְבָּר כַּח, ח): "אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ לָהּ" - כִּי עַל-יְדֵי רֵיחַ הַנִּיחוּחַ' שְׁמַקְבֵּל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מֵתַפְלּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נַעֲשֶׂה בְּסוּד 'אִשָּׁה' וְכוּ'.

נ.

(שיחות-הַר"ן מ)

הוּא דָּבָר רַחוּק עַל-פִּי חֻקִּיהָ: שֶׁהָאָדָם שֶׁהוּא בְּרִיָּה שְׁפֵלָה, יִהְיֶה לוֹ פֶּחַ

לַעֲשׂוֹת רָשָׁם לְמַעַלְהָ; אוּ בְהִמָּה שְׂפֹלָה יִהְיוּ
מִקְרִיבֵיךָ אוֹתָהּ לְקָרְבָן, שְׂתַעֲלֶה לְ"רִיחַ
נִיחֻחַ" לְנַחַת־רוּחַ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ שְׂאֵמֶר
וְנַעֲשֶׂה רְצוֹנוֹ. וְאִיךָ שִׁיךְ רְצוֹן אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ!?

אָבֵל בְּאֵמֶת הִרְאָה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לְהַפְדֵּךְ
מִדַּעְתָּם, כִּי בְּאֵמֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
הַשְּׂרָה שְׂכִינְתוֹ לְמִטָּה בַּמִּשְׁכָּן וּבְבֵית־
הַמִּקְדָּשׁ, וְהִבְהִמָּה עֲלֶתָה לְ"רִיחַ נִיחֻחַ"
(וַיִּקְרָא א; בַּמִּדְבָּר כח, ח) וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת (פְּסוּחִים ג.
בְּבֹא־בְתָרָא י:): **"עֲלִיּוֹנִים לְמִטָּה וְתַחְתּוֹנִים
לְמַעַלְהָ"**, בְּחִינַת **גְּלָגַל־הַחֹזֶר**.

"וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (בַּמִּדְבָּר כח, יא-טו)

נא.

(ח"א קנא)

סִגְלָה לְזֹרַע שֶׁל קַיִמָּא - שְׂיֵאמְרוּ שְׂנִיחָם,
הָאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ, קָדָם הַזְּיוּג: **פְּרֻשַׁת
"וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם"** (בַּמִּדְבָּר כח, יא-טו).

וְכֵן כְּשֶׁהַתִּינוּק חוֹלָה חֲסִיּוֹשְׁלוֹם - יֵאמְרוּ
אִז גַּם־כֵּן הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה **פְּרֻשַׁת
"וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם"**.

כִּי **"מְאֵרֶת"** (בְּרֵאשִׁית א, יד), חָסֵר וְאִ"ו"
(הַקְדַּמַת־הַזֵּהָר א: וְעוּד), שֶׁהוּא הַחִיּוֹת שֶׁל
כָּל דָּבָר. וְכֵן **"כַּלְת מִשָּׁה"** (בַּמִּדְבָּר ז, א) חָסֵר
וְאִ"ו גַּם־כֵּן" (זֵהָר וַיְחִי רְלוֹ: וַיִּקְרָא ד: וְעוּד).

וְכַל־זֶה הוּא סוּד פְּגִימַת־הַלְבָּנָה, שְׂמִשְׁשׁ
נִמְשָׁךְ בְּחִינַת: **"מְאֵרֶת חָסֵר וְאִ"ו,**
שֶׁהוּא אִסְפָּרָה לְרַבֵּי חֲסִיּוֹשְׁלוֹם" (זֵהָר
בְּרֵאשִׁית יט:).

כִּי הָיָא ו' הוּא הַחִיּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר, וְעַל־
כֵּן חָסֵרוֹן הָיָא ו' מְרַמֵּז עַל חָסֵרוֹן
הַחִיּוֹת, וּמִשְׁשׁ נִמְשָׁךְ מִיַּתֵּת הַבְּנִים קִטְנִים'
חֲסִיּוֹשְׁלוֹם.

וּבְרֵאשֵׁי־חֲדָשׁ מִתְחַלֵּת הַלְבָּנָה לְהַתְּמַלְאֵת
וּלְהַתְּקַן כְּפִדּוּעַ, כִּי אִז
הַגִּיעָה לְתַכְלִית הַפְּגָם וְהַחֲסָרוֹן, וְאִז תִּכְרַף
מִתְחִיל הַתְּקוּן וְהַמְּלוּי.

וְזֶהוּ: **"כַּלְת"** - רֵאשֵׁי־תְבוּת: **"כַּלְת מִשָּׁה לְכָל
תּוֹלְדוֹתֶיךָ"** (מוֹסֵף לְרֵאשֵׁי־חֲדָשׁ) -
שְׂבִרֵאשֵׁי־חֲדָשׁ נִתְתַקַּן וְנִמְתַּק בְּחִינַת **"כַּלְת
מִשָּׁה"**, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַלְבָּנָה, כִּי אִז
מִתְחַלֵּת לְהַתְּמַלְאֵת כַּלְת.

וְאִז נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת **"כַּלְת מִשָּׁה"**, **"כַּלְת מִשָּׁה
לְכָל תּוֹלְדוֹתֶיךָ"** - שְׂנִמְשָׁךְ כַּלְת מִשָּׁה
וּסְלִיחָה וְהַמְתַּקָּה עַל כָּל תּוֹלְדוֹתֶיךָ שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
שִׂיחָה נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם חַיִּים טוֹבִים וְאֵרְפִים.

וְעַל־כֵּן פְּרֻשַׁת **"וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם"** -
סִגְלָה לְבָנִים.

וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחַה חֲדָשָׁה לַה'
בְּשִׁבְעַת־יָמֶיךָ, מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם, כָּל
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" (בַּמִּדְבָּר כח, כו)

נב.

(ח"א נו, בַּסוּף)

"וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים" (בַּמִּדְבָּר כח, כו) - זֶה
בְּחִינַת מְלֻכּוֹת, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב
(תַּהֲלִים פט, כח): **"אֵף אֲנִי בְּכוֹר אֶתְנֶהוּ עַל־יוֹן
לְמַלְכֵי אֶרֶץ"**.

"בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחַה חֲדָשָׁה לַה'" - זֶה
בְּחִינַת תּוֹרַת חֲדָשָׁה, תּוֹרַת
הַשֵּׁם, שְׂנַעֲשֶׂה עַל־יַדֵּי בְּחִינַת הַמְּלֻכּוֹת.

"בְּשִׁבְעַת־יָמֶיךָ" - זֶה בְּחִינַת הַדַּעַת,
בְּחִינַת מֶן, בְּחִינַת
מְקוּהָ שֶׁל שְׁבוּעוֹת, מְקוּהָ שֶׁל שַׁעַר
הַנּוֹרָא. וְעַל־כֵּן נִקְרָא שְׁבוּעוֹת: **עֲצֵרֶת,**

מלשון 'מלכות', כמו שכתוב (שמואל א ט, יז):
 "זה יעצר בעמי".

"מקרא קדש יהיה לכם" - זה בחינת
 רוח הקדש, בחינת רוח
 הדופק. הינו: שצריכין לקרות את ה'קדש',
 בחינת רוח הדופק - כדי להנצל מ'זהמת'
 הנחש, ל"ט מלאכות, 'עצבות רוח'.

"כל מלאכת עבדה לא תעשו" - לבטל
 'זהמת הנחש', ל"ט מלאכות, 'עצבון
 ידים', כמה שכתוב (בראשית ה, כט): "זה
 ינחמנו מפעשנו ומעצבון ידינו".

נג.

(ח"א סז, ז-בסוף)

כשבא 'פבוד קדש' אל האדם, ומלבש
 בתוכו 'נפש דקדשה' - צריך
 לראות: להוליד את ה'נפש' בנקל, בלי
 'קשוי-הולדה' וכו'. ואחר כך בשנולד
 ה'נפש', צריך לגדל את ה'נפש'.

וזה בחינת (במדבר כח, כו): "וביום
 ה'בפורים" - בחינת ה'הלדת הנפש' בלי
 'קשוי-לילד', בחינת (ירמיה ד, לא): "צרה
 כמבפירה", שהוא בחינת 'קשוי-לילד', וגם
 הוא בחינת 'גדול-הנפש', בחינת (זכריה יב, י):
 "כהמיר על הבכור", שהוא 'צער הגדול'.

"מקרא קדש" - זה בחינת: שה'פבוד'
 שהוא בחינת 'קדש', כמו שכתוב
 (שמות כט, מג): "ונקדש בכבדי", קורא את
 ה'רגלין', בבחינת (ישעיה מא, ב): "צדק
 יקראהו לרגלו" (עין בפנים).

נד.

(ח"ב ד, בסוף)

"וביום ה'בפורים" (במדבר כח, כו) - זה
 בחינת ה'התחלה', בחינת (ירמיה ד,
 לא): "צרה כמבפירה".

ואיזהו 'התחלה'? - "בהקריבכם מנחה
 חדשה לה" - הינו: כשמתחילין
 מחדש לתן 'צדקה'.

וזה בחינת: "מנחה חדשה" - בחינת
 'צדקה חדשה', בחינת ה'התחלת
 ה'צדקה'. כי 'מנחה' בחינת 'צדקה', כמו
 שכתוב (מלאכי ג, ג): "מגישי מנחה בצדקה".

ועל-ידי ה'צדקה', נתתקן בחינת 'זקן'.
 וזהו: "בשבעתיכם" - זה בחינת
 'זקן', כי "בסיני נדמה להם כזקן" (מכילתא
 יתרו), כי על-ידי בחינת "מנחה חדשה"
 ה'התחלת ה'צדקה', נתתקן בחינת 'זקן',
 בחינת 'שבועות'.

ואזי נתבטל יניקתו של 'מצח-הנחש'
 שיונק מ'זקני-הדור' שאינם פתקונו,
 ונשמע 'קול הקריאה של יום-טוב' שמגלה
 את ה'רצון'.

וזהו: "מקרא קדש יהיה לכם" - הינו:
 קול הקריאה של יום-טוב שהוא
 ה'התגלות-הרצון', שהוא נשמע עתה על-ידי
 ה'צדקה', שמכניע את 'מצח-הנחש',
 חכמת-הטבע'.

ואזי: "כל מלאכת עבדה לא תעשו" -
 כי על-ידי ה'התגלות-הרצון' נעשה
 'ראה', ועל-ידי 'ראה' נשפע 'חסד'. ואזי
 אין צריכין לעשות שום מלאכה - כי נתקיים
 העולם ב'חסד', ואזי (ישעיה סא, ה-ז): "ועמדו
 זרים ורעו צאנכם וכו', ואתם פהני ה'
 תקראו".

וזהו: "כל מלאכת עבדה לא תעשו" -
 כי אין צריכין לעשות שום מלאכה
 ושום עסק'.

"יום תרועה יהיה לכם" (במדבר כט, א)

- עניני תרועה -

כלים'. "ה' באור פניך יהלכון" - בחינת משאומתן וכו'.

נח.

(ח"א ס, ט)

'תרועה' - הוא בחינת ה'דבור', בחינת (משלי י, כא): "שפתי צדיק ירעו רבים".

נט.

(ח"ב ה, יג)

'תרועה' - זה בחינת: "ומשה היה רעה" (שמות ג, א), בחינת 'תפלין', הפך "רעה זונות" (משלי כט, ג).

ס.

(ח"ב ח, יא)

'תרועה' - זה בחינת 'רוח-נבואה', בבחינת (במדבר כג, כא): "ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בוא", ותרגומו: "ושכינת מלכיהון בהון", הינו: 'השראת-השכינה', בחינת נבואה'.

"ובעשור לחדש השביעי הזה" (במדבר כט, ז)

סא.

(ספר-המדות, טבע ח"ב ב; סגלה ח"ב ו)

מי ששערוותיו מרבים שלא על-פי הטבע, זה עלול לנזקים הרבה ול'פגעים-רעים' מהפטרא-אחרא - סגלתו: שיקרא הפרשה שקורין ביום-כפורים (ויקרא טז, כב).

[פרשת "ובעשור לחדש השביעי" (במדבר כט, זיא) - הוא קריאת המפטיר של יום-הכפורים. אולי הסגלה הוא גם על-זה].

נה.

(ח"א י, ה)

"בתרועה, דאיהו רוחא, אתעביר אל אחר" (תקוני-זהר מח).

'צדיק' הוא בחינת 'רוחא', כמו שכתוב (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו". ועל-ידו נכנע רוח גבוה [גאולה], אל אחר" (שמות לד, יד), 'כפירות'.

וזה לשון 'תרועה', לשון (תהלים ב, ט): "תרעם בשבט ברזל" (זהר פנחס רלא): - כי הוא משפר רוח גבוה, אל אחר, 'כפירות'.

נו.

(ח"א כב, ה)

'תרועה' - בחינת (שמואל-ב ה, ב): "ואתה תרעה את עמי", שהם ה'רועים-דקדשה' - שאי-אפשר להתקרב להם, כייאם על-ידי עזות-דקדשה, שהם בחינת 'קולות-דקדשה', בחינת "קול שופר" (ראש-השנה פ"ג מ"ז).

נז.

(ח"א לה, יא)

"אשרי העם ידעי תרועה ה' באור פניך יהלכון" (תהלים פט, טז) - הוא בחינת 'העלאת אחד-עשר סממני הקטרת', שבתוך העבו"ם והארצות השוכנים סביבות ה'משאומתן באמונה', שנת-חברים אליו ה'ניצוצות'.

וזה: "ידעי תרועה". "ידעי" - לשון 'התחברות'. 'תרועה' - מלשון 'שברה', כי ה'ניצוצות' הם מ'שבירת-

"וּחִגְתֶּם חֹג לַה' שִׁבְעַת יָמִים" (במדבר כט, יב)

סב.

(ח"ב ד, יב)

שְׁלֹש־רְגָלִים' הוא בחינת רְפוּאָה'. כי על-ידי רְגָל' ו'יוֹם-טוֹב' שהוא הַתְגַּלוּת-הַרְצוֹן' - על-ידי־זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת הַדְּחַת וְכַבּוּס הַדְּמִים', כְּדֵי שְׂיֻכְלוּ הַדְּמִים' לְסַבֵּב סְבוּבָם בַּסֹּדֶר.

וְזֶה בְּחִינַת רְגָל', בְּחִינַת (מְלָכִים-א א, ט): "עֵין רוּגָל", "עֵין כּוּבֵס", כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שָׁם.

וְאֵזִי יְכוּלִים הַדְּמִים' לְסַבֵּב בַּסֹּדֶר, וְנִתְרַפָּא בְּשִׁלְמוֹת.

וּבְשִׁבְלִי־זֶה נִקְרָא הַרְגָל' (במדבר כט, יב): "חֹג" - לְשׁוֹן סְבוּב', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה מ, כב): "הִישַׁב עַל חֹג הָאָרֶץ" - עַל סְבוּב הָאָרֶץ'. כִּי עַל-יְדֵי הַדְּחַת וְכַבּוּס הַדְּמִים', עַל-יְדֵי־זֶה הֵם מְסַבְּבִים בַּסֹּדֶר.

"אֱלֹה תַעֲשׂוּ לַה' בְּמוֹעֲדֵיכֶם" (במדבר כט, לט)

סג.

(ספר-הַמִּדּוֹת, הַמְתַּקֵּת דִּין ח"ב ד)

פְּרָשִׁיּוֹת הַמוֹעֲדִים' הַכְּתוּבִים בְּפָרֶשֶׁת פְּנִיחָס' - מְסַגְּלִים בְּקִרְיַאתָם לְבַטֵּל דִּינֵיהֶם, וּמְסַגְּלִים לְזִכּוֹת בְּדִינֵי עַכּוּ"ם.

סד.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, בְּרַב־תְּשַׁחַר ה, פט - על-פִּי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ד, וְאֵת הָעֲרֻבִים')

עַל-כֵּן קוֹרִין פְּרָשָׁה זֹאת 'בֵּין-הַמְצָרִים' - כִּי כָּל הַחֲרָפָן הָיָה עַל-יְדֵי 'חֲטָא-הָעֶגְל', שֶׁהוּא 'פְּגַם-הַרְצוֹן', "שֶׁהָיָה בְּשִׁבְעָה עֶשֶׂר בְּתַמּוּז" (תַּעֲנִית כח:), וְעַל-כֵּן קוֹרִין אֵז 'פְּרָשָׁה זֹאת' שֶׁהוּא 'הַכְּנַעַת בְּלַעַם-הַרְשָׁע', עַל-יְדֵי 'פְּנִיחָס' שֶׁקָּנָא "קִנְיַת ה' צְבָאוֹת" (מְלָכִים-ב יט, לא; ישעיה ט, ו; לו, לב) וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן מְבַאֵר בְּפָרֶשָׁה זֹאת, כָּל הַקְּרִבְנוֹת תְּמִידִין וּמוֹסַפִּין שֶׁל כָּל הַיָּמִים-טוֹבִים' - כִּי כָּל הַיָּמִים-טוֹבִים', הֵם "מְקֵרְאֵי קֹדֶשׁ" (ויקרא כג) שֶׁקוֹרְאִים וּמְגַלִּים אֶת הַרְצוֹן' - שֶׁכְּלִי־זֶה נִשְׁמַע עַל-יְדֵי בְּחִינַת 'פְּנִיחָס', שֶׁהַכְּנִיעַ וְעָקַר אֶת 'בְּלַעַם-הַרְשָׁע' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מִצַּח-הַנְּחָשׁ', שֶׁכְּלִי־זֶה הוּא בְּחִינַת 'תְּקוּן חֲרָפָן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ', שֶׁשָּׁם עוֹלִין לְרִגְלִים, שֶׁשָּׁם עָקַר הָאֶרֶץ-הַרְצוֹן'.

וְעַל-כֵּן קוֹרִין זֹאת 'בֵּין-הַמְצָרִים' - כִּי כְּלִי־זֶה הוּא 'תְּקוּן הַחֲרָפָן שֶׁל בֵּין-הַמְצָרִים', כִּי עַל-יְדֵי בְּחִינַת 'פְּנִיחָס' נִזְכָּה: שִׁיְהִיָּה נִשְׁמַע 'קוֹל הַקְּרִיָּאָה שֶׁל יוֹם-טוֹב' שֶׁקוֹרָא אֶת הַרְצוֹן', שֶׁעַל-יְדֵי־זֶה יִתְתַּקֵּן הַכֹּל, וְנִזְכָּה לְשׁוּב לְאֶרְצוֹ, וְלִבְנוֹת אֶת בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

שָׂאָר עֲנִינֵי הַמוֹעֲדִים וְשִׁלְש־רְגָלִים
- נִמְצָאִים בְּכָל מוֹעֵד בְּמוֹעֵדוֹ -

לקוטי תפלות

פרשת פנחס

מפתח התפלות

קרבן התמיד' שיכפר עלינו [תפלה מיוחדת לימי 'בין-המצרים'] (ח"ב ז).

[י] "אשה ריח ניחח לה" - [תפלה מיוחדת לימי 'בין-המצרים'] (תפלות-ותתחננונים ח"ב ז).

[יא] "ובראשי חדשיכם" - בענין: הסגלה לזרע של קימא, לומר פרשת "ובראשי חדשיכם" (תפלות-ותתחננונים ח"א כא).

[א-ב-ג-ד-ה] "קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו" (ח"א ה; ח"א י; ח"ב ח; ח"ב ט; ח"ב לה).

[ו-ז-ח] "ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רעה" (ח"ב ז; ח"ב יט; ח"ב כח).

[ט] "את הפבש אחד תעשה בנקר, ואת הפבש השני תעשה בין הערבים" - שנזכה שיבנה בית-המקדש במהרה, ונזכה להקריב

שתעזר רחמיך וחסדיך הגדולים עלינו, ותזכנו ברחמיך הרבים, להאמין ולהתקרב לצדיקים אמתיים שבדורנו אשר בהם בחרת, להחיות את עמך בית-ישראל על ידם, כי מהם "תוצאות חיים", לנו ולכל ישראל.

ובכן עזרני יהוה, שנזכה להמשיך מהם 'רוח-חיים' למלאת כל

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א ח ☪

(על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"א ח, 'ראיתי מגורת זקב')

"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"
(במדבר כז, יח)

שנזכה להמשיך ה'רוח-חיים' מהצדיקים אמת, ולמלא את על-ידם כל מחסורנו

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, "אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת".

☪ [ב] לקוטי-תפלות ח"א י ☪

(על-פי לקוטי-מוזר"ן ח"א י, ז'אלה
המשפטים - המקחאת-כף ורקודין)

"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"
(במדבר כז, יח)

שנזכה לשאב ולהמשיך לתוך לבנו, ה'רוח-הקדש'
של ה'צדיקי-אמת' ויהיה נמשך ה'רוח-הקדש' הזה
לתוך ידינו ורגלינו, ותתפשט השמחה לתוכם, עד
שנזכה להמחאת-כף ורקודין, ולהמתיק כל הדינים

ותעזרני להתקשר באמת, עם רוח-
הקדש' של 'צדיקי-אמת',
ואזכה לשאב ולהמשיך לתוך לבי, את
'רוח-הקדש' של 'צדיקי-אמת'.

ועל-ידי-זה אזכה ליושר-לבב באמת,
שיהיה לבי נכון עם יהוה
תמיד, באמת ובאמונה-שלמה ובענוה
אמתיות.

ואזכה ברחמיך, שיהיה נמשך ה'רוח-
הקדש' הזה לתוך ידי ורגלי,
עד שאזכה לתקן פגם הידים והרגלים,
לגלות ולהאיר הארת הידים והרגלים, עד
שיתעורר לבי בשמחה גדולה, לשמך
הגדול באמת, עד שתתפשט השמחה
הקדושה לתוך ידי ורגלי.

עד שאזכה להמחאת-כף ורקודין
דקדשה, באפן שנזכה להמתיק
דינים מעלינו, ומעל כל עמך בית ישראל,
על-ידי מחאת-כף ורקודין דקדשה.

ואזכה ברחמיך, לנשא ולהרים ולהעלות
את ידי ורגלי, לנקותם מכל פגם.

מחסורנו, ותשמע קול אנחותינו תמיד,
ויהיה לנו כח להמשיך על-ידי אנחותינו,
'רוח-חיים' רוח טובה' מהצדיקי-אמת,
להשלים כל החסרונות שחסר לנו, הן
בגוף, הן בנפש, הן בממון, בגשמי
וברוחני. כלם יתמלאו ויושלמו לטובה.

"כי עמך מקור חיים", ואתה משפיע
רוח-החיים לכל חי ולכל דבר
שבעולם, על-ידי צדיקיך האמתיים
הדבקים בתורתך הקדושה תמיד, אשר
היא חיינו וארך ימינו.

על-כן חמל על עמך ישראל, ותגלה
לנו צדיקך האמתיים, ותזכנו
להמשיך מהם 'רוח-חיים'. עד שיהיה
לנו כח על-ידי אנחותינו לבד שאנו
מאנחים על מה שחסר לנו, שיהיה נשלם
החסרון תכף, ותמלא כל משאלות לבנו
לטובה.

וכל העונות והחטאים והפשעים
שחטאנו לפניך, אשר על ידם
סלקנו והרחקנו ה'רוח-חיים', ועל-ידם
באו לנו כל החסרונות שחסר לנו, על
כלם תמחל ותסלח ברחמיך הרבים, על-
ידי צדיקי-הדור האמתיים אשר רוח
אלהים בקרבם.

אשר על-ידם אתה מתרצה ומתפייס
לישראל ברחמים, ועל-ידם אתה
מכפר ומוחל לעונותינו בכל דור ודור,
כמו שכתוב: "ואיש חכם יכפרנה".

רק נזכה תמיד, להיות תמים עם יהוה
אלהינו, ולהתנהג רק בתמימות
ובפשיטות, באמת ובאמונה שלמה
האמתיות כרצונך הטוב.

⊗ [ג] לקוטי-תפלות ח"ב ח ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, "תקעו תוכחה")

"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"

(במדבר כז, יח)

ותובנו ברחמיך הרבים, להתקרב
לצדיקים אמתיים שיש להם
בחינת רוח נבואה, רוח-הקדש' באמת.

באפן שנזכה על-ידם, לברר ולתקן
הכח-המדמה, ולא יבלבל אותנו
המדמה חסו-שלום, בדמיונות פוזבים,
ובבלבולים רעים חסו-שלום.

רק נזכה, שיהיה הכח-המדמה, ברור
וזך וצח אצלנו בתכלית התקון,
באפן שנזכה על-ידי-זה לאמונה שלמה,
וישרה, וברורה, זכה, וצחה, ונכונה,
באמת כרצונך הטוב, בלי שום בלבולים
כלל.

ונזכה להאמין בך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, כי אתה בראת עולמך
ברצונך הטוב, יש מאין המחלט, בעשרה
מאורות.

ותצילנו ברחמיך הרבים, ממנהיגים
של שקר, שהם נקראים
"נביאי השקר", ולא יבלבלו את דעתנו
כלל בדמיונות פוזבים חלילה.

ותובך ותטהר אותנו מטמאת וזהמת
הנחש, ותשמרנו ותצילנו, שלא
יעלה על דעתנו שום נחוש וקסם כלל,
ונתרחק מדרכי המנחשים והקוסמים
בכל מיני הרחקות, ולא יהיה לנו שום
אמונות פוזביות כלל.

⊗ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב ט ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ט, 'אל אשר יהיה שמה הרוח')

"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"

(במדבר כז, יח)

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו
ואלהי אבותינו, שיאירו עלינו
זכות וכח הצדיקי-אמת, ונזכה על-ידם
לשמחה שלמה. ובכחם הגדול ינשבו
עלינו ברוחם הקדוש, וינערו ויסירו
מלבבנו, כל מיני מרה-שחורה ועצבות,
וכל מיני עפוריות וכבדות הנופלים על
לבנו.

עד שנזכה להתלהב ולבער אליך באמת.
ותצילנו ותשמרנו ברחמיך הרבים,
מרוח-סערה, שלא יבעור ולא יתלהב
לבנו חוץ מהמדה חסו-שלום הנקרא
'הריסה', ולא נהרס לעלות אל יהוה.

ובכח וזכות צדיקי-אמת, תמשיך
עלינו קדשת 'אליהו הנביא',
שהיה רוכב על סוסי אש בסערה, אשר
כחו מספיק גם עלינו, להכניע ולבטל
מאתנו, האש הבוער בסערה חוץ מהמדה.

כי אין אתנו יודע עד מה, איך להתנהג
בענין זה של ההתנוצצות
וההתלהבות, כי אין אנו יודעים לכונן

☪ [ה] לקוטי-תפלות ח"ב לה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עב, 'חיים נצחיים')

"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"
(במדבר כז, יח)

ותמלא אותי "רוח-אלהים, בחכמה,
ובתבונה, ובדעת, ובכל
מלאכה", במלאכת הקדש באמת.

ואזכה לקבל ה'רוח-אלהים', שהם
ה'מחין הקדושים', מהצדיק-
האמתי, מנהיג-הכולל, חכם-הכולל באמת.

שהוא "איש אשר רוח בו", "שיודע
להלך נגד רוחו של כל אחד
ואחד", שהוא כלול מכל המחין, ומכל
ה'רוח-אלהים', הכלול מארבע רוחות
המלבשין בכל אחד ואחד מישראל.

ותעזרני, שאזכה על-ידי ה'רוח-
אלהים' הזה, לחדש חדושי-
דאורייתא אמתיים בתורתך הקדושה,
כרצונך הטוב. ואזכה לעשות נחת-רוח
לפניך על-ידי החדושי-דאורייתא, שתזכני
לחדש בתורתך הקדושה תמיד.

☪ [ו] לקוטי-תפלות ח"ב ז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'כי מרחמם ינהגם')

"ולא תהיה עדת ה' בצאן אשר אין להם רעה"
(במדבר כז, יז)

ועתה עתה, אדונינו, מורינו, ורבותינו,
אבותינו, הודינו, זיוינו,
ותפארתנו, עטרת-ראשנו.

המדה כלל, לפעמים הלב אטום ומטמטם
לגמרי, ולפעמים בווער חוץ מהמדה.

ואין לנו על מי להשען, כי אם על
אבינו שבשמים, ועל זכות וכח
הצדיקים אמתיים, שכל אחד נקרא:
"איש אשר רוח בו", "שיודע להלך נגד
רוחו של כל אחד ואחד".

עזרנו וזכנו ברחמיך הרבים, שינשבו
ברוחם הקדוש, על כל אחד
ואחד מאתנו עמך בית ישראל, רוח
קדשה וטהרה, באפן שנזכה לשמחה
שלמה באמת כרצונך הטוב.

עד שיבער ויתלהב לב של כל אחד
ואחד, אליך תתברך לנצח, בתשוקה
גדולה, ובהתלהבות נמרץ, בהדרגה
ובמדה, כראוי לכל אחד ואחד לפי בחינתו
באמת, כאשר אתה לבד ידעת כל-זה, כי
אין מי שיודע לכוון זאת, כי אם אתה לבד.

עד שנזכה כלנו עמך בית ישראל, לבא
דכל עלמא, שכל אחד ואחד
מישראל עם סגלה, עם הנבחר מכל
העמים, יהיה נעשה 'לב' למקום שצריך
להיות שם בבחינת 'לב', וכלנו כאחד,
נתדבק אליך ונתלהב אליך באמת.

עד שנזכה להכלל בך באמת, לעולמי
עד ולנצח נצחים. ויקים בנו מקרא
שכתוב: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם,
חיים כלכם היום", מעתה ועד עולם,
אמן נצח סלה ועד.

אֵן פְּנִיתֶם, אֵן פְּנִיתֶם, עַל מִי עֲזַבְתֶּם
אוֹתָנוּ, עַל מִי נִטְשַׁתֶּם מֵעַט הַצֶּאֱן
הַזֶּה, בֵּין דְּבִים וְאֲרִיּוֹת וְחַיּוֹת רְעוֹת רַבִּים
מֵאֵד.

וְהֵיכָן הִיא הַהֲשָׂאָרָה שֶׁהֲשָׂאֲרֶתֶם
אֲחֵרֵיכֶם לְהַנְהִיג אֶת יִשְׂרָאֵל
בְּמִקְוֵמְכֶם, כְּמוֹ שֶׁאַתֶּם רוֹצִים בְּאַמֶּת, כִּי
נִשְׂאָרְנוּ "כְּתָרָן בְּרֵאשׁ הָהָר, וְכִנֵּס עַל
הַגְּבֻעָה". וְלָמָּה "תְּהִיָּה עֵדֶת יְהוָה, כְּצֶאֱן
אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רוּעָה".

הַמְּזַכְּרִים אֶת יְהוָה, אֵל דְּמִי לָכֶם",
אֵל תַּחֲרִישׁוּ וְאֵל תִּשְׁקֹטוּ,
עַד אֲשֶׁר יִשְׁלַח לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב וּמִנְהִיג
אֲמִתִּי, לְהַצִּילֵנוּ מֵעֲוֹנוֹת וּמִחַטָּאִים, וּמִכָּל
מִינֵי פְגָמִים שְׁבַעוֹלָם, וַיִּקְרַבּוּנוּ אֵלָיו
יִתְבַּרֵךְ וְלַעֲבוֹדָתוֹ, חֵישׁ קָל מְהֵרָה.

וּבֵאֲשֶׁר הִחַלְתֶּם חֲסֹדְכֶם עִמָּנוּ, כֵּן
תִּגְמְרוּ בְּעַדְנוּ. ו"מ'ה ש'הִיָּה
ה'וֹא ש'יְהִיָּה", שְׁנִזְכָּה גַם בְּדוֹר הַזֶּה
לְמִנְהִיג אֲמִתִּי, שְׁיִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת 'מֹשֶׁה', כִּי
"אֶתִּפְשׁוּתָא דְּמֹשֶׁה בְּכָל דְּרָא וְדָרָא", וּכְבָר
הַבְּטַחְתָּנוּ: "שְׁלֵא תַעֲזֹבוּ אוֹתָנוּ לְעוֹלָם".

בְּאַמֶּת כְּרִצּוֹנָךְ הַטּוֹב, "וְלֹא תִהְיֶה עֵדֶת
יְהוָה, כְּצֶאֱן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רוּעָה".

⊗ [ח] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב כח ⊗
(על-פי לקוטי-מוֹהַר"ן ח"ב לט, 'לכוּ חֲזוּ מִפְּעֻלוֹת הַשָּׁמַיִם')
"וְלֹא תִהְיֶה עֵדֶת ה' כְּצֶאֱן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רוּעָה"
(בַּמִּדְבָּר כז, יז)

"רְעָה יִשְׂרָאֵל הַאֲזִינָה, נִהַג כְּצֶאֱן יוֹסֵף,
יָשַׁב הַכְּרוּבִים הוֹפִיעָה". רַבּוֹנוּ
שֶׁל עוֹלָם, מֶלֶךְ מִנְהִיג וּמוֹשֵׁל, מְלֵא
רַחֲמִים, אֲשֶׁר חָמַלְתָּ עָלֵינוּ בְּחִמְלַתְךָ
הַגְּדוֹלָה, וְשָׁלַחְתָּ לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב, גּוֹאֵל
יִשְׂרָאֵל וְקַדוֹשׁוֹ.

הוּא מֹשֶׁה רַבְּנוּ עֲלִיּוֹ-הַשָּׁלוֹם, אֲשֶׁר
הוֹצִיאָנוּ מֵאֶפְרָה לְאוֹרָה, מִחֲשֶׁךְ
לְאוֹר גְּדוֹל, וְנָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, וְהֵאִיר
עֵינֵינוּ, וְהוֹדִיעָנוּ אֲמִתַּת אֱמוּנַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה.

וּמֵעַצָּם גִּדְּלָתוֹ הַנִּפְלְאָה, הִיָּה יָכֹל
לְהֵאִיר גַּם בְּהַפְּחוֹת-שְׁבַפְּחוֹתִים
כְּמוֹנוּ הַיּוֹם, לְהוֹדִיעַ לְכָל גִּדְּלַתְךָ וּגְבוּרַתְךָ,
"לְפָקַח עֵינַיִם עוֹרוֹת".

לְהֵאִיר עֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל, אֶפְלוּ אוֹתָם
שֶׁהֵם בְּבַחֲיִנַת 'רַגְלִין', שְׁיוּכְלוּ
לְהַעֲמִיק בְּדַעְתָּם, לְהַשִּׁיג הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי
מִכָּל הַבְּרוּאִים שְׁבַעוֹלָם, לְדַעַת וּלְהַפִּיר
אוֹתָךְ תִּתְבַּרֵךְ לְנִצָּח, עַל-יַדֵּי כָּל הַבְּרִיּוֹת
שְׁבַעוֹלָם, וּלְהַתְּקַרֵּב אֵלָיךְ וּלְהַתְּדַבֵּק בְּךָ
בְּאַמֶּת.

אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שֶׁזָּכּוּ לְמִנְהִיג כְּזֶה, אֲשֶׁרִי
עֵינַיִם שֶׁזָּכּוּ לְרֵאוֹתוֹ, אֲשֶׁרִי

⊗ [ז] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב יט ⊗
(על-פי לקוטי-מוֹהַר"ן ח"ב כ, 'מִפְּרָסְמִים קִדָּם זְמָנָם')
"וְלֹא תִהְיֶה עֵדֶת ה' כְּצֶאֱן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רוּעָה"
(בַּמִּדְבָּר כז, יז)

"זָכַר רַחֲמֶיךָ יְהוָה וְחֲסֹדֶיךָ, כִּי מֵעוֹלָם
הָמָּה", וְאֵל תַּעֲזֹבוּנוּ וְאֵל תִּשְׁשָׁנוּ
בְּדוֹר הָעֲנִי הַזֶּה, וְשָׁלַח לָנוּ מִנְהִיגִים
אֲמִתִּים, שְׁיִהְיוּ רְאוּיִים לְהַנְהִיג אוֹתָנוּ

אָזְנִים שָׁזְכוּ לְשִׁמְעַ דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים
מִפִּי הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, שֶׁהִיְתָה שְׂכִינָה
מְדַבֶּרֶת מִתּוֹךְ גְּרוֹנוֹ.

וְעַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אָבִינוּ אִתָּה, הַט
אֲזַנְךָ לְשׁוֹעַתֵנוּ, "פָּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה
שְׂמִמְתֵינוּ", וְחוּס וּרְחַם עָלֵינוּ, וְהוֹרֵנוּ
וְלַמְדֵנוּ מַה נַּעֲשֶׂה עִתָּה, מַה נַּפְעֵל עִתָּה,
אֵל מִי נִפְנֶה לְעֶזְרָה, "הַגִּידָה לִי שְׂאֵהְבָה
נִפְשִׁי, אֵיכָה תִרְעֶה אֵיכָה תִרְבִּיץ בְּצַהָרִים".

הוֹרִיעֵנוּ נָא, בְּאֵיזָה דָרֶךְ נִשְׁוִיט לְבַקֵּשׁ
'מִנְהִיג אֲמַתִּי' כֹּזֵה, כִּי לְעֶצֶם
שְׁפִלוּתֵנוּ וְחִלְשׁוּתֵנוּ עִתָּה, וְכִלְנוּ אֵין
פְּנִינוּ יָפוֹת כָּלֵל, אֵין מִי שְׁיֻכַּל לְעֶזֶר
אוֹתֵנוּ, כִּי אִם 'רַבִּי' ו'מִנְהִיג אֲמַתִּי', שְׁיִהְיֶה
בְּאַמַּת בְּבַחֲיַנַּת 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ' עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם.

שְׁיֻכַּל לְהָאִיר גַּם בְּנוֹ הַדְּעַת-הַקָּדוֹשׁ,
שְׁנֹזְפָה עַל-יַדֵּיזָה לְבֹא אֵל
הַתְּכֵלִית הָאֲמַתִּי, לְדַעַת וּלְהַפִּיר אוֹתָךְ
תִּתְבָרֵךְ לְנֶצַח, עַל-יַדֵּי כָּל הַבְּרִיּוֹת שְׁבָעוּלָם.

אֲשֶׁר כָּלֵם נִבְרָאוּ רַק בְּשִׁבִיל זֶה, כִּדִּי
שְׁיִזְכָּה הָאָדָם לְהַפִּיר אוֹתָךְ עַל-
יָדָם, שְׁזֶה עֵקֶר הַתְּכֵלִית שֶׁל כָּל הַבְּרִיּוֹת
בְּכֹלֵל וּבְפָרֵט.

וְאֵיךְ זֹכִיךְ לְמִצַּא מִנְהִיג כֹּזֵה. אֵיךְ,
אֵיפֹא הוּא, אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ,
אֵיךְ הַעֲצָה וְהַתְּחַבּוּלָה שְׁנֹזְפָה לְמוֹצָאוֹ.

כִּי אִם אָמַנְם גַּם עִתָּה נִמְצָאִים צְדִיקִים
וּמִנְהִיגֵי יִשְׂרָאֵל, "אֲדַנִּי עָלֵיהֶם
יְחִיו", וְיִאֲרִיךְ יְמֵיהֶם וּשְׁנוּתֵיהֶם. אֲבָל
הֲלֹא כָּל הַמְּפָרְסָמִים כָּלֵם יוֹדוּ בְּעֶצְמָם
לְפָנֶיךָ, שֶׁהוּא הַכַּח שֶׁל 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ',

לְהָאִיר בְּנוֹ הַדְּעַת הַזֶּה, שְׁיִשְׁיג כָּל אֶחָד
וְאֶחָד הַתְּכֵלִית הָאֲמַתִּי כֹּזֵה הָעוֹלָם מִכָּל
הַדְּבָרִים שְׁבָעוּלָם, אֲשֶׁר לְכַף נוֹצְרָנוּ.

וְעַתָּה, מַה נַּעֲשֶׂה וּמַה נַּפְעֵל, מִי יָקוּם
בְּעַדֵנוּ. אוֹי, "מִי יָקוּם יַעֲקֹב כִּי
קָטַן הוּא". 'מְרִיָּה דְעֵלְמָא כְּלָא', מְרַחֵם
עַל הָאָרֶץ, מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת, אֲשֶׁר
"נַחֲתִיתָ כְּצֹאן עֶמֶךָ בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן".

אֵיךְ רַחֲמָנוּךָ עַל יִשְׂרָאֵל עִם קִדְשֶׁךָ
עִתָּה, עַל מִי נִטְשֶׁתָּ מְעַט הַצֹּאן
הַזֶּה, עַל מִי עֲזַבְתָּ אוֹתֵנוּ, חֲלוּשֵׁי כַח
כְּאֵלָה, פְּחוּתֵי עֶרֶךְ כְּמוֹנוֹ הַיּוֹם.

רְאֵה עֲמִידַתֵנוּ דְלִים וּרְקִים, אֲשֶׁר
הִשְׁחָרוּ פְּנִינוּ מִפְּנֵי חֲטָאתֵנוּ,
וּנְכַפְּפָה קוֹמַתֵנוּ מִפְּנֵי עוֹנוֹתֵנוּ.

אֵל מִי נָנוּס לְעֶזְרָה, "הַמָּאוֹס מְאֹסָתָ אֵת
יְהוּדָה, אִם בְּצִיּוֹן גַּעֲלָה נִפְשֶׁךָ,
מִדּוּעַ הִכִּיתֵנוּ וְאֵין לָנוּ מִרְפָּא, קִנְיָה
לְשָׁלוֹם וְאֵין טוֹב, וְלַעַת מִרְפָּא וְהִנֵּה
בְּעַתָּה". הָאִם הַפְּקַרְתָּ אֵת עֶמֶךָ יִשְׂרָאֵל
חֲלִילָה.

הֲלֹא כִּבְרַת הַבְּטַחְתָּנוּ: שְׁאֶפְלוּ בְּתַקְּךָ
יְרִידַתֵנוּ, בְּעַמְּךָ הַגְּלוּת הַזֶּה בְּגוֹף
וּנְפֶשׁ כְּמוֹנוֹ הַיּוֹם, לֹא תַעֲזֹבֵנוּ וְלֹא
תִמְאָסֵנוּ לְעוֹלָם.

כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "וְאֵף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתֶם
בְּאֶרֶץ אֲיִבִּיָּהֶם, לֹא מְאֹסִתִּים וְלֹא
גַּעֲלָתִים לְכֹלְתֶם, לְהַפִּיר בְּרִיתִי אִתְּכֶם, כִּי
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם". וּכְתִיב: "וְלֹא דָבָר
יְהוָה, לְמַחֲוֹת אֵת שֵׁם יִשְׂרָאֵל מִתַּחַת
הַשָּׁמַיִם".

וּכְתִיב: "כִּי לֹא יִטַּשׁ יְהוָה אֶת עַמּוֹ, בְּעֶבֶר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל, כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶתְכֶם לֹו לְעַם". וּכְתִיב: "כִּי לֹא יִטַּשׁ יְהוָה עַמּוֹ, וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב".

וּכְהֵנָּה וְכַהֲנָה עוֹד הַבְּטָחוֹת הַרְבֵּה, אֲשֶׁר הַבְּטַחְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ, לְעֲזָרְנוּ וּלְהוֹשִׁיעֵנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר.

וְעַתָּה עַתָּה, אֵיךְ רַחֲמֵנוּתְךָ, אֵיךְ נַפְלְאוֹתֶיךָ, וְלָמָּה "תִּהְיֶה עֲדַת יְהוָה, כְּצֹאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רוֹעֵה".

חֹסֶם וְחַמֵּל עָלֵינוּ, חוֹס וְרוֹחַם עָלֵינוּ. וְזַכָּנוּ וְעֲזָרְנוּ, לְהַתְפַּלֵּל וּלְהַתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל-זֶה הַרְבֵּה, לְצַעַק וּלְזַעַק זַעֲקָה גְדוֹלָה וּמְרָה, וּלְבִכּוֹת לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם עַל-זֶה בְּדַמְעוֹת-שָׁלִישׁ.

עַד שֶׁתְּחַנְּנוּ וְתַעֲנִנּוּ וְתַחֲמַל עָלֵינוּ, וְתַתֵּן לָנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, מִנְהִיג אֲמֵתִי, מִנְהִיג רַחֲמָן, כְּמוֹ 'מֹשֶׁה-רַבֵּנוּ'. רוֹעֵה נְאֻמָּן, שְׂיוֹכֵל לְעַסֵּק בְּתַקוּנָנוּ, לְהַשִּׁיבֵנוּ אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת.

וַיֵּאֵר גַּם בָּנוּ, הַשְּׂגַת דַּעְתּוֹ הַקְּדוּשָׁה, וַיִּפְקַח עֵינַי דַּעְתָּנוּ בְּקַדְשָׁהּ וּבְטָהֳרָה גְדוֹלָה, שְׁנִזְכָּה גַם אֲנַחְנוּ לְהַשִּׁיג הַתְּכִלִּית הָאֲמֵתִי מִכָּל הַבְּרוּאִים שְׂבַעוּלָם, וּלְהַפִּיר אוֹתְךָ בְּאֵמֶת, וּלְהַתְקַרֵּב אֵלֶיךָ, וּלְהַתְדַבֵּק בְּךָ לְנִצָּח.

מִלֵּא רַחֲמִים, יְהוָה פָּקַח עֵינֵינוּ, וְנִרְאָה וְנִבְיֵן וְנִשְׁפִּיל הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, אֵיךְ לְהַתְנַהֵג עַתָּה, בְּאִפְסָן שְׁנִזְכָּה לְבַקֵּשׁ

וּלְמַצֵּא מִנְהִיג אֲמֵתִי כְּזֶה, שְׂיִבְיֵאֵנוּ בְּחַיֵּינוּ לְתַכְלִית הָאֲמֵתִי.

כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעִן, כִּי עִם עָלֶיךָ אָבִינוּ שְׂבַשְׂמִים. "אֲנַחְנוּ הַחֲמוֹר, וְאַתָּה יִצְרָנוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כָּלֵנוּ. עָלֶיךָ יַעֲזֹב חִלְכָּה, יְתוֹם אַתָּה הֵייתָ עוֹזָר".

כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדַע צְפוּן לִבְנוֹ, וְאֵיךְ לְעֲזָרְנוּ עַתָּה בְּכָל הָעֲנִינִים, וּבְפָרֵט בְּעִנְיָן זֶה אֲשֶׁר בּוֹ תְלוּי הַכֹּל, שְׁנִזְכָּה לְמַצֵּא הַמִּנְהִיג הָאֲמֵתִי שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ', שְׂיוֹכֵל לְהַבִּיאֵנוּ לְתַכְלִית הָאֲמֵתִי וְהַנְצַחִי מִהֲרָה בְּחַיֵּינוּ.

וְהַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה עִמָּנוּ, כִּי אָנוּ מִשְׁלִיכִים כָּל יְהִבְנוּ עָלֶיךָ, "וְאֲנִי תָמִיד אֵיחָל", "עַד יִשְׁקִיף וַיִּרְא יְהוָה מִשָּׁמַיִם", וַיֵּשׁוּב אֵלֵינוּ וַיִּרְחַמְנוּ, וּכְאֵב אֶת בֶּן יִרְצָנוּ, וַיַּחֲזִיר לָנוּ הָעֲטָרָה לְיוֹשְׁנָה, וַיִּתֵּן לָנוּ רוֹעֵה כָּלִבְבוֹ. וַיִּקָּם מִהֲרָה מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "וְנִתְתִּי לָכֶם רוֹעִים כָּלִבִּי, וְרַעוּ אֶתְכֶם דַּעַה וְהַשְׂכֵּל".

וְתַמְהָר וְתַחֲשִׁיב לְגַאֲלָנוּ, וְתַבִּיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וַיִּקָּם מִהֲרָה: "וְהִקְמַתִּי עָלֵיהֶם רוֹעֵה אֶחָד, וְרַעַה אֶתְהֵן אֶת עַבְדֵי דָוִד, הוּא יִרְעָה אֶתְכֶם, וְהוּא יִהְיֶה לְהֵן לְרַעָה. וְאֲנִי יְהוָה אֲהִיָּה לָהֶם לְאֱלֹהִים, וְעַבְדֵי דָוִד נְשִׂיא בְּתוֹכְכֶם, אֲנִי יְהוָה דְּבַרְתִּי".

וְנִאָּמַר: "וְלֹא יִטַּמְאוּ עוֹד בְּגִלוּלֵיהֶם, וּבְשִׁקּוּצֵיהֶם וּבְכָל פְּשָׁעֵיהֶם, וְהוֹשַׁעְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל מוֹשְׁבֵתֵיהֶם אֲשֶׁר חָטְאוּ בָהֶם, וְטַהַרְתִּי אוֹתְכֶם, וְהָיוּ לִי לְעַם,

וְאֲנִי אֶהְיֶה לָהֶם לְאֱלֹקִים. וְעַבְדֵי דָוִד מִלֶּךְ
עֲלֵיהֶם, וְרוּעֵה אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם,
וּבְמִשְׁפָּטֵי יִלְכוּ, וְחֻקוֹתַי יִשְׁמְרוּ וְעָשׂוּ
אוֹתָם. יְהוּה אֱלֹהִים צְבָאוֹת הַשִּׁיבֵנוּ, הָאֵר
פְּנֵיךָ וְנוֹשְׁעָה.”

⊙ [ט] לקוטי-תפלות ח"ב ז ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחמם ינהגם')

”את הכבש אחד תעשה בבקר, ואת הכבש

השני תעשה בין הערבים” (במדבר כח, ד)

שנזכה שיבנה בית-המקדש במהרה, ונזכה
להקריב 'קרבן התמיד' שיכפר עלינו

- תפלה מיחדת לימי 'בין-המצרים' -

וּתְרַחֵם עָלֵינוּ, וְתִבְנֶה לָנוּ אֶת בֵּית
קִדְשֵׁנוּ וְתִפְאַרְתָּנוּ בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ, וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֶת קָרְבָּנוֹת
חֻבוֹתֵינוּ, לְטַהֲרָנוּ מֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלַח
חַטָּאתֵינוּ.

וְנִזְכָּה לְהִקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם,
קָרְבָּנוֹת הַתָּמִיד בְּבִקְרָא וּבְעֶרְבָא.
וּבְזִכּוֹת הַתָּמִיד שֶׁל שַׁחַר, תִּמְחַל לָנוּ עַל
כָּל הָעֲוֹנוֹת שֶׁל לַיְלָה. וּבְזִכּוֹת הַתָּמִיד שֶׁל
בֵּין-הָעֶרְבִים, תִּמְחַל לָנוּ עַל כָּל הָעֲוֹנוֹת
שֶׁל הַיּוֹם.

כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ גְּדוֹל הַרְחֻמְנוֹת שֶׁעַל
יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁהֵם נוֹפְלִים בְּעֲוֹנוֹת חֶסֶד-
וְשִׁלוֹם, אֲשֶׁר אֵין רַחֲמָנוֹת בְּעוֹלָם גְּדוֹל
מִזֶּה.

כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ, עֲצָם קִדְשָׁתָנוּ בְּשִׁרְשָׁנוּ,
וְעֲצָם דִּקְוֹתָנוּ וְרוּחָנוֹתָנוּ, שָׂאֲנוּ
רַחוּקִים לְגַמְרֵי מַעוֹן, וְאֵין עוֹן שִׁיךְ לָנוּ

כָּלֵל, וְאֵין אָנוּ יְכוּלִין לְשָׂא עָלֵינוּ עַל
מִשְׁאוּי הָעֲוֹנוֹת, אִפְלוּ יוֹם אֶחָד.

וְעַקֵּר הַרְחֻמְנוֹת הַגְּדוֹל מִכָּל מִינֵי
רַחֲמָנוֹת, הוּא לְהוֹצִיא אוֹתָנוּ
מֵעֲוֹנוֹת וְחַטָּאִים וּפְגָמִים, אֲשֶׁר רַק זֶה
הוּא עַקֵּר הַרְחֻמְנוֹת הָאֲמִתִּי, וְאֵין שׁוֹם
רַחֲמָנוֹת בְּעוֹלָם נֶחֱשָׁב כָּלֵל, כִּנְגִיד זֶה
הַרְחֻמְנוֹת.

עַל-כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ נִתַּתְּ לָנוּ אֶת בֵּית-
הַמִּקְדָּשׁ, לְכַפֵּר עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ.
וּמֵעַתָּה אֲשֶׁר חָרַב בֵּית-מִקְדָּשֵׁנוּ, חָשְׁכוּ
עֵינֵינוּ, וְאֵין אָנוּ יְכוּלִים לְנַקוֹת עֲצָמָנוּ
מֵעֲוֹנוֹת, כִּי אֵין מִי שְׁיִכַפֵּר בְּעַדָּנוּ.

אֲשֶׁר צָרָה הַזֹּאת גְּדוֹלָה מִכָּל הַצָּרוֹת
שֶׁבְּעוֹלָם, כֹּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ
אֲדוֹן כָּל. וּכְבֹר חֲלָפוּ וְעָבְרוּ קְרוֹב
לְאֵלִפִים שָׁנָה מִיּוֹם הַחֲרָבָן, אֲשֶׁר אָנוּ
הוֹלְכִים תּוֹעִים וְחַשְׁכִים כִּיתוּמִים וְאֵין אָב.

אֲדוֹן הַקָּל עָלֵנוּ, וְשַׁלַּח יִשַׁע לְגֵאֲלָנוּ,
חוֹס וְחַמֵּל וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְאָמַר
לְצָרוֹתֵינוּ דִי. וְתַמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגֵאֲלָנוּ
גֵּאֲלָה שְׁלֵמָה, בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנוֹת, בְּגוֹף
וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן.

וְתִגְאֹל וְתִפְדֶּה נַפְשָׁנוּ, מִכָּל הַחַטָּאִים
וְהָעֲוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים, וּמִכָּל מִינֵי
פְּגָמִים שֶׁבְּעוֹלָם, וּמִכָּל הַתְּאֹוֹת וְהַמַּדּוֹת
רְעוֹת.

וְתִבְנֶה לָנוּ אֶת בֵּית-מִקְדָּשֵׁנוּ בְּנֵין עוֹלָם
עַדֵי עַד, וַיִּשׁוּבוּ כַּהֲנִים
לְעַבּוֹדָתָם, וְלוֹוִיִּם לְדוּכָנָם, וַיִּשְׂרָאֵל
לְמַעֲמָדָם.

רבונו של עולם, מלך רחמן רחם עלינו, טוב ומטיב הדרש לנו, שובה אלינו בהמון רחמיה, בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה, וכונן מקדשך על מכונו, והראנו בבנינו, ושמחנו בתקונו. והשב כהנים לעבודתם, ולוים בדוכנם לשירם ולזמרם, והשב ישראל לגויהם. ושם נקריב לפניך את קרבנות חובותינו, תמידין כסדרן, ומוספין כהלכתן.

☪ [וי] תפלות ותחנונים ח"ב ז ☪

(על-פי שיחות-ה"רן ח"ב ז, 'בענין ספרי המסוקרים')

"אשה ריח ניחח לה" (במדבר כח, ח)

- תפלה מיחדת לימי 'בין-המצרים' -

רבונו של עולם, אתה הודעתנו: כי עקר הגאלה שגאלת אותנו ממצרים, היה בשביל התכלית הזו, שנוזפה לכנס לארץ-ישראל, ולבנות שם את הבית-המקדש.

אשר שם זכו כל ישראל לראות, בהתגלות גדול ונפלא, ענין זה של "עליונים למטה ותחתונים למעלה".

כי אתה תתברך למעלה מן הכל, ואין למעלה ממך, ובמקום גדלתך שם נמצא ענותנותך, והורדת שכינתך כביכול למטה, כמו שכתוב: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

וצוית לנו: להקריב שם קרבנות לפניך, דיקא ממינים השפלים, מבהמות

ועופות. וגם ממינים הדוממים והצומחים, דהינו: מלח וסלת ויין ושמן ומים.

והבטחתנו: שיעלו הקרבנות לריח-ניחוח לפניך. ועל-ידי חכמיה הקדושים גלית לנו: "כי סלוקא דקרבנות, עד אין-סוף כביכול".

אשר מפל-זה ראו והבינו: כי אתה כל יכול וכוללם יחד, כי כלם משרש אחד יצאו, ואתה בראת את כלם, ובידך כח וגבורה להפך כל דבר מראשו לסופו ומסופו לראשו, ולעשות מעליונים שיהיו תחתונים, ומתחתונים שיהיו עליונים.

כי אתה "כל תוכל, ולא יבצר ממך מזמה". ולא יפלא ממך כל דבר, ומי יאמר לך מה תעשה ומה תפעל.

על-בן חוס ורחם עלינו גם עתה, והעלה אותנו מעמק נפילתנו וירידתנו ושפלותנו, ובנה עירך, ושכלל היכלך, וקבץ קבוץ גליות, ופדה צאנך, ושמח עדתך, "זכר עדתך קנית קדם גאלת שבט נחלתך, הר ציון זה שכנת בו".

בנה ביתך כבתחלה, וכונן מקדשך על מכונו, והראנו בבנינו, ושמחנו בתקונו, והשב כהנים לעבודתם, ולוים לשירם ולזמרם, והשב ישראל לגויהם, ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותנו, תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם.

וקיים לנו מקרא שפתוב: "כי שחה לעפר נפשנו, דבקה לארץ בטגנו. קומה עזרתה לנו, ופדנו למען חסדך". אמן בן יהי רצון.

☪ [יא] תפלות ותחנונים ח"א כא ☪

(על-פי לקוטי-מזוהר"ן ח"א קנא, 'סגלה לזרע של קימא, לעיל באות כו)

"ובראשי חדשיכם" (במדבר כח, יא)

בענין: הסגלה לזרע של קימא, לומר פרשת "ובראשי חדשיכם"

כְּסֻדְרָם, וּמוֹסְפִים כְּהִלְכָתְם. וְאֵת מוֹסְפֵי רְאִשֵׁי-חֳדָשִׁים, נַעֲשֶׂה וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצּוֹת רְצוֹנָךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ, עַל-יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ, מִפִּי כְּבוֹדְךָ כָּאֲמֹר:

"וּבְרָאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה לָהּ, פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם, וְאִיל אֶחָד, כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שְׁבַעַת תְּמִימִם. וּמִנְחָתָם וְנִסְפֵיהֶם כַּמִּדְבָּר, שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לֶפֶר, וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לְאִיל, וְעֶשְׂרוֹן לִכְבֹּשׂ. וַיִּזֶן בְּנִסְכּוֹ. וְשַׁעִיר לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְּמִידִים כְּהִלְכָתְם."

כִּי בַעֲמֹךָ יִשְׂרָאֵל בְּחִרְתָּ מִכָּל הָאֲמוֹת, וְחָקִי רְאִשֵׁי-חֳדָשִׁים לָהֶם קִבְּעָתָּ.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ: "שְׁכַשְׁעוּסָקִים בְּפִרְשֵׁי הַקְּרָבָנוֹת, נַחֲשֵׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרָבָנוֹת כָּל הַקְּרָבָנוֹת בְּזִמְנָם וּבְמִקְוָמָם כְּהִלְכָתְם."

עַל-כֵּן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁעַל-יְדֵי אֲמִירַת פְּרִשַׁת "וּבְרָאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם", בְּאִיזָה זְמַן שֶׁנֶּאֱמַר אוֹתָהּ הַפְּרִשָּׁה, אֲפֹלוֹ שְׁלֹא בְּרֵאשֵׁי-חֳדָשׁ, יִהְיֶה נַחֲשֵׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרָבָנוֹת קִרְבַּן רֵאשֵׁי-חֳדָשׁ בְּזִמְנָנוּ.

וְתִמְשִׁיךְ עַל-יְדֵי-זֶה בְּחִינַת תְּקוּן וּמְלוּי הַלְּבָנָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה נִמְשָׁךְ פְּפָרָה וְסִלִּיחָה וְהִמְתָּקָה, עַל כָּל תּוֹלְדוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שִׁיזְכוּ לְחַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים.

רְאִשֵׁי-חֳדָשִׁים לְעֲמֹךָ נִתְּתָה, זְמַן כְּפָרָה לְכָל תּוֹלְדוֹתָם. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זְכֵנִי בְּתוֹךְ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, לְגַדֵּל אֶת כָּל בְּנֵינוּ, לְתוֹרָה וּלְחֻפָּה וּלְמַעֲשִׂים-טוֹבִים, וְהַצִּילֵנוּ מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי צַעַר גְּדוֹל בָּנִים חֲסִדֵי-שְׁלוֹם, וְתִמְשִׁיךְ מֵעַתָּה עָלֵינוּ וְעַל כָּל יוֹצְאֵי-חֲלָצֵינוּ, חַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ: "כִּי מִיתַת הַבָּנִים כְּשֶׁהֵם קִטְנִים רַחֲמָנָא-לִיצְלָן, זֶה נִמְשָׁךְ מִסּוּד פְּגִימַת הַלְּבָנָה, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת "מְאֵרַת חֶסֶד וָא"ו", שֶׁהוּא אֲסִכְרָה לְרַבֵּי חֶסֶד וְשְׁלוֹם."

וְאַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ גַם-כֵּן: "שְׁבִרָאשֵׁי-חֳדָשׁ, שְׂאִזֵּי מִתְחַלֵּת הַלְּבָנָה לְהַתְּמַלְאוֹת וּלְהַתְּתַקֵּן, וְאִזֵּי זְמַן כְּפָרָה לְכָל תּוֹלְדוֹתָם, כִּי אִזֵּי נִמְשָׁךְ כְּפָרָה וְסִלִּיחָה וְהִמְתָּקָה, עַל כָּל תּוֹלְדוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שִׁיִּהְיֶה נִמְשָׁךְ עָלֵיהֶם חַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים."

עַל-כֵּן חוּס וְחַמַּל נָא עָלֵינוּ, וְזַכְּנוּ לְקַבֵּל קִדְשַׁת רְאִשֵׁי-חֳדָשִׁים פְּרָאוּי.

וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ, וְתִטְעֵנוּ בְּגִבּוֹלֵנוּ, וְשֶׁנַּעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ קְרָבָנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ, תְּמִידִין

הגדלים", ויקים בנו מקרא שכתוב:
 "ובקשו את יהוה אלהיהם ואת דויד
 מלכם", אמן.

ויהי רצון מלפניך, למלאות פגימת
 הלבנה, ולא יהיה בה שום מעוט,
 ויהיה אור הלבנה כאור החמה, כאור
 שבעת ימי בראשית, כמו שהיתה קדם
 מעוטה, כמו שנאמר: "את שני המארת

